

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzy siódm piecz ... ” „Ale cie przyst pili do góry Syon i do miasta Boga ywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, aby cie nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz porusz nie tylko ziemi , ale i niebem (...) Przetoz przyjmuj c Królestwo nie chwiej ce si , miejmy lask , przez któr s u my przyjemnie Bogu z boja ni i uczciwo ci . ” „ ... Chrystus przyszed szy Najwy szy Kap an (...) Przez wi kszy i doskonalszy przybytek, (...) Znalaz szy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; yd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12.

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Wydawca Paul S. L. Johnson, 1327 Snyder Avenue, Philadelphia, Pa.,
Prenumerata \$1.00 (5 Złotych) Rocznie.

BŁOGOSŁAWIENI W MOCY I POKOJU

"Pan doda mocy ludowi Swojemu, Pan będzie błogosławił ludowi Swemu w pokoju." - Psa. 29: 11
(P. 19, 182;

NIE mamy rozumieć, aby tekst ten wskazywał, że Pan da mocy fizycznej ludowi Jego w jakiś niezwykle osobliwy sposób, dlatego że należą do Niego; ponieważ gdyby to uczynił, lud Jego byłby najsilniejszym narodem na świecie; zatem wiemy, że tak nie jest. Moc którą Pan daje, jest mocą umysłu, to jest umysłową i moralną odwagą, która może zastąpić wszelki brak siły fizycznej. Niektórzy z dzieci Bożych posiadają bardzo mało siły cielesnej; a jednak mają odwagę, moc serca, która jest daleko wyższą od wielu tych, którzy są o wiele silniejszymi fizycznie.

Apostoł Paweł wyraża się z radością niezwykle: "bo gdy jestem słaby, tędym jest mocny." Tak przez ćwiczenie właściwej wiary i ufności w Panu, my którzy należymy do Niego, możemy być o wiele mocniejszymi, aniżeli pod jakimikolwiek innymi okolicznościami i warunkami. Możemy jednak czuć się pewnymi, że Pan da specjalnej mocy fizycznej Swemu ludowi do wykonania tego co On sobie życzy, w razie gdyby nie mogli potrzebnej pracy ukończyć. Widzieliśmy dowody tego. Widzieliśmy chrześcijan, którzy z natury nie byli mocnymi, lecz którzy otrzymali bardzo nadzwyczajną moc w czasach, kiedy szczególna i ważna praca miała być wykonana dla Boga. Widząc ich ufność i wiarę, Pan z chęcią udzielił im specjalnej siły by mogli wytrwać w tym, w czym drudzy chociaż fizycznie silni nie wytrwaliby. "Pan będzie błogosławił ludowi Swemu w pokoju." To błogosławienie nie odnosi się do objawów zewnętrznych; ponieważ nie odnosiło się w taki sposób względem naszego Mistrza, ani względem wszystkich naśladowców Pańskich, którzy przez cały wiek Ewangelii byli poniewierani i trapieni. Przeciwnik nasz Szatan czyni wszystko co w jego mocy. aby uczynić życie nasze nieprzyjemnym i nieszczęśliwym. Musimy staczać walki na zewnątrz i na wewnątrz. Nie jest wszystko pokojem na zewnątrz, ani wszystko spokojem wewnątrz.

Musimy walczyć z naszym ciałem; ponieważ to jest miejsce gdzie musimy odnieść ważną część naszego zwycięstwa. Musimy "bojować dobry bój, " "bój zwycięstwa. Musimy zdobyć się na poważny wysiłek w walce przeciwko światu, przeciwko naszej upadłej naturze, przeciwko przeciwnikowi i przeciw temu wszystkiemu, co on by chciał zaszczyć w nasz umysł i serce. Musimy się starać o tę lepszą rzecz która jest nad tymi błahymi rzeczami. Pan błogosławi Swój lud mocą. aby mógł zwyciężyć te prze-

ciwne wpływy i trudności, i daje mu pokój serca nawet wśród trudności.

Nie możemy być w pokoju z ciałem, ale zawsze musimy z nim walczyć. Lecz jest Pański pokój, który wypływa z wiary i zupełnej ufności w Jego obietnice. On obiecał nam dać dostateczną ilość łaski w każdym czasie potrzeby. On obiecał, że nie będziemy zwyciężeni w jakichkolwiek próbach i trudnościach, jeżeli pozostaniemy wierni naszemu przymierz. Jesteśmy upewnieni, że będziemy mieli zwycięstwo, gdy będziemy ufać w mocy Jego. To daje nam odpoczynek, pokój i zaufanie.

Spoczywamy na Pańskich kosztownych obietnicach na obietnicach które nie dał nikomu innemu jak tylko Jego własnemu ludowi. Spoczywamy w Jego mocy i na Jego zdolności dobrego

wypełnienia Swych obietnic. Wiemy, że Ten, który nas powołał jest zdolny wypełnić dobre Słowo Jego w zupełności, i że na pewno to uczyni (Jozue 23: 14). Ten pokój i odpoczynek jest szczególnie błogosławieństwem Ducha Świętego. Tylko w proporcji jak otrzymujemy Ducha Świętego, święty umysł, święte usposobienie od Boga, mogą Jego obietnice być w nas wypełnione. Jest to rzeczą prostej proporcji. Jak rośniemy w łasce i znajomości Pana, w znajomości Jego Prawdy, otrzymujemy stosunkowo więcej pociechy i mocy. W ten sposób będziemy rość w Chrystusa z dnia na dzień i przebywać będziemy ustawicznie w Jego miłości.

Pan życzy sobie aby charaktery nasze stały się pięknymi i mocnymi. W naturze znajdują się pewne sub-

stancje, które są piękne na wejrzeniu, lecz nie posiadają ani stałości ani trwałości. Rubin jest kosztownym kamieniem w piękności i twardości i mamy pokarm jak np. galareta barwy rubinowej, która jest w powierzchownym wyglądzie bardzo podobna do rubinu, lecz której brakuje twardości i stałości. Są też niektórzy ludzie tego rodzaju. Tym Bóg pomoże podczas przyszłego wieku. Lecz ci których Pan teraz wybiera aby byli Jego Koroną piękności i chwały muszą posiadać charakter któryby nie tylko zawierał w sobie pierwiastek piękności, lecz także budowę, i właściwe cechy stałości, to jest charakter, któryby mógł przez łaskę Bożą wytrwać najrozszejsze dolegliwości, które by na niego przychodziły podczas tych różnych procesów obcinania i polerowania. Tym więc sposobem staniemy się klejnotami rzadkiej wartości, godnymi podziwu dla każdego kto je oglądać będzie, zdolni by na wieki okazywać chwałę Jehowy, Ojca i Boga naszego.

UMIĘJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAZNIEJSZEJ PRAWDZIE. — 2. PIOTRA 1:12.

DWUMIESIĘCZNIK

Tom XII. Lipiec, 1933 No. 4
A. D. 2933 — A. M. 6031

Błogosławieni w Mocy i Pokoju	50
Ofiary Książąt Wieku Ewangelji	51
Dobrze Rozbierając Słowo Prawdy	52
Pozaliguralne Wozy	53
Pozaliguralny Naason	55
Skuteczny w Kontrowersjach	57
Inne Cienie w Tych Naczyniach	53
Czas Proroczy	61
Bereañskie Pytania Do Pow. Przedmiotu	62
Dla Ogólnego Zainteresowania	64

"OCZEKUJĄC ON EJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI I EPIFANJI CHWAŁY WIELKIEGO BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYS-
STUSA" — TYTUS 2:13.

OFIARY KSIĄŻĄT WIEKU EWANGELII.

(4 Ks. Moj. 7:1-89; P 1925, 27)

JEDEN z najdłuższych rozdziałów w Biblii jest rozdział siódmy, czwartej księgi Mojżeszowej, który postanowiliśmy wytłumaczyć w tym artykule. Wykazaliśmy już w sposób ogólny, kogo przedstawiają ci dwanaście książąt Izraela, a mianowicie, że przedstawiają takie osoby, które zamieniły dwanaście ruchów Maluczkiego Stadka na dwanaście denominacji Chrześcijaństwa. Ogólnie biorąc, to sekciarscy wodzowie są pozafigurami tych dwunastu książąt wspomnianych w czwartej księdze Mojżeszowej w rozdziałach 1-szym i 7-ym. Dalsze nasze badanie Pan pobłogosławił Swą łaską oświecającą, uzdalniając nas do rozpoznania osób będących tymi pozafiguralnymi książętami. Ze względu na to, co jest wspomniane o nich w rozdziale 7-ym, że; każdy z nich przyprowadzał kozła z kóz **na ofiarę za grzech** (wiersze 16. 22. 28 itd.), wnioskujemy (1) że oni byli z takich osób, które należały do klasy Chrystusowej, i (2) że byli z takich osób, które utraciły swoje korony, dlatego w czwartej księdze Mojżeszowej w rozdziale 1-szym są odróżnieni od Aarona będącego figurą na klasę Chrystusową.

(2) Ale ktoś może się zapytać: jeżeli ci książęta byli z tych osób, co utracili swoje korony, jak oni mogli być reprezentowani jako uczestnicy w ofierze za grzech w Wieku Ewangelji? Na to pytanie odpowiadamy jak następuje: Wszystkie nowe stworzenia, tak te, które zatrzymały swoje korony (Maluczkie Stadko), jak i te, które je utraciły (Wielkie Grono), były razem w pozafiguralnej Świątyni, reprezentowane w obrazie Przybytku, jako część kapłaństwa, aż do czasu czynności z Wielkim Gronem, tj. do roku 1917. gdyż dotąd nie było powodu wyłączenia ich od klasy zatrzymującej korony, a dopiero od tego czasu, nowe stworzenia, które utraciły swoje korony, zaczęły być wyrzucane z pozafiguralnej Świątyni. Tylko wtenczas, gdy jest jaki specjalny powód na odróżnienie ich od kapłaństwa i przedstawienia ich jako wyrzuczonych z pozafiguralnej Świątyni, są reprezentowani przez inne osoby, a nie kapłaństwo, tak jak to się rzecz ma w tym tu rozdziale z dwunastoma książętami. Przypominamy, że nasz Pastor często zwracał naszą uwagę na fakt, że za jego życia nie było jeszcze Wielkiego Grona, jako klasy i że wszystkie nowe stworzenia były w Świątyni, jako część pozafiguralnego Aarona. Pozafiguralne nauki tego rozdziału o dwunastu książętach Wieku Ewangelji przyprowadzających pozafiguralnego kozła z kóz na ofiarę za grzech dowodzą, że myśl naszego Pastora odnosząca się do tego punktu była i jest właściwą. Dlaczego? Ponieważ podczas Wieku Ewangelji Kozieł Pański i ten, który później został Kozłem Azazela, są figuralnie nazwane kozłami z kóz na ofiarę za grzech (3 Moj. 16:5): podczas gdy z punktu zapatrywania na u-kończony obraz, tylko Kozieł Pański był aktualnie zupełnie ofiarowany jako ofiara za grzech. Przeto przed rokiem 1917 wszyscy utracjusze koron brali udział w ofiarowaniu go ; i jako nowe stworzenia były częścią pozafiguralnego Aarona, który sam ofiarowuje Kozła Pańskiego. Z tego widzimy, że klasa, która utraciła swoje korony, była częścią pozafiguralnego Aarona, aż dopiero, począwszy od roku 1917 zaczęła być wyrzucaną z pozafiguralnej Świątyni. jako nowe stworzenia na pozafiguralny Dziedziniec ; zaś ich człowieczeństwo było wyprowadzane z Dziedzińca i oddawane człowiekowi na to obranemu. Otóż z punktu obrazu Wieku Ewangelji widzimy, że ci dwunastu książąt w przyprowadzeniu kozłów z kóz na ofiarę za grzech, reprezentują: (1) osoby Wieku Ewangelji, (2) tych, którzy uczestniczą w ofierze za grzech, (3) tych, którzy są uważani jako odrębni od klasy Chrystusowej i (4) tych, którzy są nowennymi stworzeniami, ponieważ tylko tacy przynoszą ofiarę za grzech. Innymi słowy dwanaście książąt Wieku Ewangelji reprezentuje dwanaście grup pewnych osób, które utraciły swoje korony i które są aktualnymi członkami Wielkiego Grona, a które z powodu błędnego nauczania zamieniły ruchy Maluczkiego Stadka na sekciarskie denominacje.

(3) Kilka figuralnych i pozafiguralnych ilustracji pomoże nam do lepszego pojęcia tej myśli. Jużśmy zwracali uwagę na fakt, że gdy Abraham i Lot dokonywali pewnej biblijnej czynności między sobą, pierwszy reprezentował Maluczkie Stadko, a drugi Wielkie Grono. Przypominamy, że pasterze Abrahama i Eota, kłócący się między sobą byli powodem rozłączenia pomiędzy ich panami. (1 Ks. Moj. 13:5-12). Pasterze Abrahama reprezentują nauczycieli Maluczkiego Stadka, a pasterze Potowi, nauczycieli Wielkiego Grona. Ich kłótnia reprezentuje spory o Prawdę między nauczycielami Maluczkiego Stadka i Wielkiego Grona. Podobnie Izaak reprezentuje Maluczkie Stadko, zaś Eilistyńczycy reprezentują sekciarzy (i Moj. 26:14-21). Pasterze Izaaka także kłócili się z pasterzami Filistyńskimi. To reprezentuje, że nauczyciele Maluczkiego Stadka i sekciarscy wodzowie, którzy byli głównie członkami Wielkiego Grona mieli mieć spory o Prawdę. Tak jak z powodu kłótni pasterze Abrahama i Izaaka pozostawili pastwiska pasterzom Potowym i Filistyńskim, tak i spory były powodem skażenia błędem ruchów Maluczkiego Stadka i zamienienia ich na sekty. Bardzo wiele faktów z historii kościelnej miało swoje pozafiguralne wypełnienie, co też je udowodnimy, podając niektóre znane przykłady historyczne. Arjusz, nauczyciel Maluczkiego Stadka, ze swymi współpracownikami i Atanazjusz, nauczyciel Wielkiego Grona ze swymi współpracownikami prowadzili spór o doktrynę osoby Chrystusa i Jego pokrewieństwo do Ojca, a wynikiem tych sporów było znaczne wysunięcie sekciarstwa grecko - katolickiego z nauką o trójcy. Berengar z Tours, nauczyciel Maluczkiego Stadka i jego współpracownicy i Laufanc, nauczyciel Wielkiego Grona i jego współpracownicy prowadzili spór o Wieczerzę-Pańską, a wynikiem tych sporów było wystąpienie sekciarstwa rzymsko - katolickiego z nauką o przeistoczeniu. Trochę później Abelard, nauczyciel Maluczkiego Stadka i jego współpracownicy, prowadzili spór o pokrewieństwo wiary i wiedzy, a wynikiem tego było, że rzymski katolicyzm pobudzał do głębszego sekciarstwa i zabobonnej wiary, jako odrębnej od wiary inteligentnej. W każdym wypadku pasterze Maluczkiego Stadka byli zmuszeni cofać się, a pasterze Wielkiego Grona otrzymywali to, co im się zdawało, że było nagrodą ich walki: Abraham i jego pasterze mieli skaliste wyżyny, Lot i jego pasterze mieli zielone równiny — albowiem Lot rozbił namiot aż do Sodomy; pasterze Izaaka, pozostawili także studnie Hesek (zwada) i Sydua (nienawiść) pasterzom Filistyńskim. Tak w tych obrazach jak i w czwartej księdze Mojżeszowej, w rozdziałach 1-ym i 7-ym, osoby reprezentujące nauczycieli Wielkiego Grona, nie są załączeni między pasterzy Abrahama i Izaaka, ale do pasterzy tych drugich. Celem tego było to, by można zauważyć różnice między nimi. Gdyby nie ten cel, to by nie czyniono odróżnienia; tak jak i w figurze Aarona, kiedy nie potrzeba było wykazywania różnicy wtedy tak ci, co zatrzymali swoje korony jak- i ci, co je stracili, byli reprezentowani w Aaronie.

(4) Omawiając ten punkt chcemy poprawić niektóre zdania cośmy podali o Kalwinie, Mcno i Socynie (T. P. 1927. str. 10. w par. 7). że oni byli członkami Maluczkiego Stadka pod figurami Jakóba i Aarona, a nie pod figurą dwunastu książąt. To było pomyłką. ponieważ każdy z nich pomógł do zamienienia w sektę swoją denominację. I tak: Kalwin sekciarstwem zamienił ruch Zwinelego na Kościół Prezbjterjański; Meno zamienił ruch Hubmajera na kościół Baptystycki; a Socyn zamienił ruch Serwetusa na kościół Unitarjański. A zatem ci trzej wodzowie są zaliczeni do pozafiguralnych dwunastu książąt Izraela, a nie w Jakubie spładziącym swoich synów, ani w Aaronie liczącym Izraela. Dlatego musimy myśleć o nich, co najwyżej, jako o członkach Wielkiego Grona ; a w sprawie Socyna, który się nawet zaparł okupu, należy wątpić, czy on jest nawet w Wielkim Gronie.

(5) Na początku tego artykułu podaliśmy powody naszego wierzenia, że pewne jednostki z nowych stworzeń (aktualne jednostki Wielkiego Grona), znajdujące się w dwunastu grupach są pozafigurami dwunastu ksiąg z dwunastu pokoleń Izraela określonych w czwartej księdze Mojżeszowej w roz. 1 i 7. Przeważają pozafigury ofiar dwunastu ksiąg określonych w 4 Ks. Moj. w roz. 7, są tymi rzeczami ofiarowanymi Panu przez te dwanaście grup wodzów Wielkiego Grona, jedna grupa na każdą z dwunastu denominacji chrześcijaństwa. Mając przed sobą takie przedwstępne wytłumaczenie pewnych punktów, przystępujemy teraz do omawiania szczegółów podanych w tym długim i interesującym rozdziale, pamiętając, że nie badamy Epifanii, ani Tysiąclecia, ale pozafigury Wieku Ewangelji.

(6) Przypominamy, że zastosowaliśmy wiersz 1-szy do Epifanii (T. P. 1927, str. 79. par. 24), a dowodem właściwego zastosowania jest to, że zanim wozy epifaniczne miały być dane Lewitom Epifanii, całe Maluczkie Stadko miało być już popieczętowane na czołach, bo wyrażenie: "w dzień, którego dokończył Mojżesz, a wystawił przybytek.....ofiarowały księżta itd.", służy za dowód właściwego zastosowania. Ale ten fakt nasuwa kilka pytań:—(1) jeżeli dzień tego wiersza jest Epifanią, jak może ten ustęp być zastosowany do Wieku Ewangelji? i (2) jeżeli, zastosowany do Wieku Ewangelji, jak może wyrażenie "dokończył..... i wystawił przybytek", odnosić się do Wieku Ewangelji, który poprzedza Epifanię? Ze względu na powyższe przytoczone dowody te dwa pytania, rzecz naturalna, nasuwają się na myśl, ale oba ulegają zadawalniającym odpowiedziom zgodnym z naszą powyższą podaną myślą. W odpowiedzi na pierwsze pytanie powiedzielibyśmy, że tak jak nasze poprzednie badania 4ej Ks. Moj. rozdziałów 1-6 i 26. wykazały, że rzeczy tam badane mają potrójne, zastosowanie — do dnia Wieku Ewangelji. do dnia Epifanii i do dnia Tysiąclecia — tak też tą samą zasadę należy stosować do reszty czwartej księgi Mojżeszowej, albowiem ta księga jest figuralną historią tych trzech okresów. Figura przybytku wymaga, ażeby te trzy zastosowania były prawdziwe, a wypełnione fakta dwóch z tych zastosowań dowodzą, iż są takimi; bo jak będzie wykazane w tym artykule, to nie tylko pozafigury Wieku Ewangelji z tego rozdziału wypełniły się; ale i część epifanicznych zastosowań także się wypełniła. Tym więc sposobem widzimy, że obraz przybytku w jednym wypadku całkowicie, a w drugim częściowo wypełnił się, a to jest dowodem jego prawdziwości. Lecz jest to akuratnie ten fakt, co daje nacisk na drugie pytanie; ponieważ powierzchownie jego epifaniczne zastosowanie zdaje się przeczyć możliwości zastosowania słów "dokończył..... a wystawił przybytek itd." do Wieku Ewangelji.

DOBRZE ROZBIERAJĄC SŁOWO PRAWDY

(7) Należy nam tu pamiętać na przysłowie, które powiada : "Kto rozbiera dobrze, naucza dobrze", odnośnie do dobrego rozbierania Słowa Prawdy (2 Tym. 2:15). Następująca różnica wyjaśni nam tę sprawę: (1) w Dzień Zielonych Świątek cały Kościół Wieku Ewangelji był wystawiony czyli zbudowany tymczasowo i reprezentacyjnie; (2) Do 16-go września 1914 roku cały Kościół był wystawiony **tymczasowo i indywidualnie**; i (3) Przy otwarciu Tysiąclecia cały Kościół będzie wystawiony **niezmiennie i indywidualnie**. Kilka wyjaśnień dopomoże nam do lepszego wyrozumienia tych punktów wziętych pod rozwagę. Przez wyraz **tymczasowo** mamy na myśli próbnie. W dzień Zielonych Świątek, rozumie się, Kościół był założony próbnie. Było to rzeczą warunkową, czy ci, którzy byli uczynieni częściami Kościoła, pozostaną takimi częściami. A zatem Kościół był w nich wystawiony tymczasowo. Ta sama zasada stosuje się do Kościoła od 16-go września 1914 roku, wtedy, kiedy Epifanią zaczęła zachodzić na Parouzję: Ci wtenczas już przyjęci i ci w Kościele w zarodku byli na próbie — byli oni więc tylko tymczasowo, a nie niezmiennie częścią Kościoła. Kościół nie tylko został wystawiony tymczasowo w dzień Zielonych Świątek, ale także reprezentacyjnie ; to znaczy, że bracia pozostający w górnej

sali byli przez spłodzenie z Ducha Świętego nie tylko uczynieni Kościołem tymczasowo, ale i reprezentacyjnie; ponieważ z punktu zapatrywania Boskiego oni zastępowali w tym czasie cały Kościół. Dla tej to przyczyny figura pojednania pokazana w najwyższym kapłanie ofiarującym kozła Pańskiego, przedstawia naszego Pana w dzień Zielonych Świątek ofiarującego cały Kościół Rogu (List do Żydów 7:27). I dla tego powodu św. Paweł wspomina o naszym Panu po Jego wniebowstąpieniu, że On oczyścił grzechy nasze (całego Kościoła) zanim usiadł na prawicy Bożej. (List do Żydów 1:3; 10:14). Tym sposobem cały Kościół był tymczasowo i reprezentacyjnie wystawiony lub zbudowany w dzień Zielonych Świątek.

(8) Ale podczas gdy cały Kościół był wystawiony tymczasowo i reprezentacyjnie w dzień Zielonych świątek, to na początku Epifanii był wystawiony tymczasowo i indywidualnie, tj. całe 144.CO0, którzy stanowią i na zawsze stanowią będą Ciało Chrystusowe byli już pozyskani do dnia 16-go września 1914 roku. Więc do tej daty wszystkie jednostki były już w Ciele Chrystusowym, które miały kiedykolwiek być z liczby 144,000. Ale ktoś mógłby się zapytać: jeżeli do tej daty wszyscy członkowie Ciała Chrystusowego byli już pozyskani i żaden, będąc po tej stronie zasłony, już nie odpadnie, jak można wtedy o nich mówić, że pozostają w ciele tymczasowo? Odpowiadamy: chociaż Bóg przewidział, że oni pozostaną wiernymi aż do końca, to jednak pomimo tego nie jest niemożliwe dla nich nie upaść; tak jak Jezus Chrystus, którego Ojciec przewidział, że będzie wiernym aż do śmierci, wszakże to nie miało znaczyć, że było niemożliwym dla Niego upaść. On mógłby upaść, lecz był tak wiernym, że nie upadł; tak się też rzecz ma z tymi po tej stronie zasłony, którzy od 16-go września 1914 roku znajdują się w Ciele Chrystusowym. Oni mogliby okazać się niewiernymi, a przez to upaść, gdyby chcieli; ale oni będą tak wiernymi, że nie upadną. Bo chociaż Bóg przewidział, że oni nie odpadną, to jednak Jego przewidzenie nie jest powodem ich nieodpadania ; ponieważ, gdyby który z nich miał odpaść, Bóg byłby to naprzód wiedział, co miało być powodem ich upadku. Wobec tego do czasu rozpoczęcia się Epifanii cały Kościół był już pozyskany; bowiem ci po tej stronie zasłony policzyni z tymi poza zasłoną dopełnili liczbę wybranych, dlatego jest właściwym mówić o całym Kościele, że jest wystawiony indywidualnie w czasie rozpoczęcia się Epifanii. Rzecz jasna, że gdy cały Kościół znajduje się poza zasłoną, to będzie wystawiony niezmiennie i indywidualnie.

(9) Z punktu zapatrywania na te trzy różnice powyższe przedstawione, widzimy właściwość zastosowania pozafiguralnego wyrażenia "w dzień którego dokończył Mojżesz i wystawił przybytek", między innymi zastosowaniami do Dnia lub Wieku Ewangelji. Stosując to zdanie do jego pozafigury w Wieku Ewangelji wytłumaczyliśmy to jak następuje: Kościół, jako pozafiguralny Przybytek był dokończony tymczasowo i reprezentacyjnie w dzień Zielonych Świątek, w pierwszej części Dnia albo Wieku Ewangelji, przez Chrystusa jako Wykonawcę Jehowy, pozafiguralnego Mojżesza. Podczas i kiedyś po rozpoczęciu się tego dnia, który zaczął się od chrztu w Jordanie, a skończył się najpierw w dniu 16-go września 1914 roku, na początku jego zachodzenia na Epifanię, ofiara była przyniesiona przez te nowe stworzenia, które utraciły swoje korony, a które stały się sekciarskimi wodzami. Tym więc sposobem Kościół tymczasowo i reprezentacyjnie był wystawiony, pomazany i poświęcony tak w sobie jako miejsce przebywania Boga, objawiające i błogosławiące miejsce (przybytek) i w jego różnych użytkach (sprzętach) i w jego naukach (naczytniach), zanim pozafiguralni księżta przynieśli swoje ofiary. Pomazać tymczasowo i reprezentacyjny Kościół, jako pozafiguralną Świątnię, znaczy wyćwiczyć braci, którzy stali się tymczasowym i reprezentacyjnym Kościołem w dzień Zielonych Świątek, w zalety i zdolności Ducha Świętego potrzebne dla poselstwa Kościołowi, jako miejsce mieszkania, objawiania i błogosławienia Bożego w Duchu Świętym (Izaj. 11 :2,3; Ef. 2:21,22). Poświęcić go jako ta-

ki, znaczy odłączyć go od samolubstwa i światowości, szczególnie od tych, jakie się przejawiały w Judaizmie i poganizmie, a zastosować na użytek Boski, jako miejsce mieszkania, objawienia i błogosławienia Bożego. Sprzęty wierszu I-go zdają się odnosić szczególnie do sprzętów w Świątyni i Świątyni Najświętszej. Jezus jako jedyna część Chrystusa w pozafiguralnej Arce w dzień Zielonych Świątek, gdy był w ciele przechodził pozafiguralne namaszczenie i uświęcenie; tym więc sposobem, gdy On stał się Arką, można było mówić o Nim, jako o pomazanym. Tymczasowy i reprezentacyjny Kościół, w dzień Zielonych Świątek stał się Świecznikiem zdolnym do oświecania braci, Stołem zdolnym do wzmacniania braci i Ołtarzem zdolnym do pocieszania i zachęcania braci. Pomazanie go w ten trojaki sposób znaczyłoby udzielenie mu zalet i zdolności Ducha Świętego, ażeby mógł skutecznie działać w tych trzech czynnościach; gdy zaś jego uświęcenie pod temi trzema czynnościami byłoby figurą na jego odłączenie się od siebie i świata, a oddanie się na użytek Panu.

(10) Ołtarz z wierszu I-go zdaje się odnosić do ołtarza miedzianego i byłby figurą na usprawiedliwione człowieczeństwo Chrystusa. Ołtarz ten jest pomazany w tern znaczeniu, że Chrystusowi dane są zalety i zdolności Ducha, odnoszące się do Jego pracy ofiarniczej dotyczącej się Jego człowieczeństwa, zmuszając je do takich poświęceń, jak prawdziwa ofiara, ożywiona dla Pana postępować powinna (Rzym. 8:10,11). Poświęcenie ołtarza byłoby figurą na odłączenie ofiarowanego człowieczeństwa Chrystusowego od siebie i świata, a także od grzechu i błędu ku ofiarniczej pracy dla Pana. Naczynia ołtarza — pięciorakie — są figurą na doktryny, strofowania, naprawiania, ćwiczenia w sprawiedliwości i ustępy Biblijne, używane w łączności z ofiarą człowieczeństwa Chrystusowego. Pomazanie tych naczyń byłoby figurą, że mają być używane zgodnie z zaletami i zdolnościami Ducha oraz tłumaczone i używane w takiej zdolności; gdy zaś ich poświęcenie byłoby figurą, że mają być odłączone od siebie, świata, grzechu i błędu dla Pana w uczynku i Prawdzie.

(11) Łączność między wierszami 1 i 2 pokazuje, że wszystkie czynności wierszu I-go poprzedzają czynności reszty rozdziału. Innymi słowy, że dopiero po pomazaniu i poświęceniu Kościoła w dzień Zielonych Świątek książęta pozafiguralnego Izraela mieli przynieść ofiary. I tak jak było pokazane w figurze, tak się też rzecz miała w pozafigurze. W Terazniejszej Prawdzie w Nr. 26 w artykule **Izraelici Wieku Ewangelji** w par. 7, tłumaczyliśmy pozafigury tych książąt. Wyjaśniliśmy tam, co jest figurowane przez ich uczestniczenie z Mojżeszem i Aaronem w liczeniu ludu, tj. w określeniu, ograniczeniu, oznaczeniu i przynależności każdej sekty. Każdy pozafiguralny książę czynił to tylko dla swego pozafiguralnego pokolenia. Obecny rozdział pod figurą ofiar książąt Izraelskich pokazuje, jak oni dokonywali przynajmniej częściowego liczenia pozafiguralnego z 4 Ks. Moj. roz. 1 i 2. Gdy w wierszu 2-im jest podane, że figuralni książęta ofiarowali, rozumiemy, że to reprezentuje, że wodzowie różnych sekt, którzy utracili korony wykonywali religijną posługę dla Pana, która była posługą dobrą i godną pochwały. Nie mamy rozumieć, że te ofiary były charakteru Azazelowego. bo gdyby były takimi, to nie mogłyby być ofiarowane Panu, ale Szatanowi, któremu Kozieł Azazela aktualnie służy. Że ta sama klasa może wykonywać dwojaką służbę, to dzieje się z przyczyny ich dwoistego umysłu — dobra część ich umysłów służy i służyła do pewnego stopnia Bogu, a zła służy w pewnej mierze Szatanowi. W tym rozdziale tylko dobra część ich służby jest podana figuralnie.

(12) Wiersz 3-ci podaje pierwszy komplet, ofiar, jakie figuralni książęta przynieśli, a mianowicie: sześć wozów i dwanaście wołów. Zdanie, że przynieśli ofiary swe **przed Pana**, przedstawia, iż odnosi się do służby Bożej wchodzącej w zakres religijny. A postawienie tych ofiar **przed przybytkiem** pokazuje, że to odnosi się do pracy publicznej wchodzącej również w zakres religijny i jest uważana za takową przez chrześcijan, nominalnych i prawdzi-

wych, a mianowicie przez tych ostatnich. Wozy (Psalm 46:10) w symbolach biblijnych są obrazem na organizacje (2 Król. 8:21; Izaj. 31:1 — zob. komentarz: 66:15; Obj. 18:13). Przewoźnicy wozów tu wzmiankowanych muszą być pewnymi organizacjami albo klasami różnych organizacji, które przewoźcy Wielkiego Grona rozwinęli podczas Wieku Ewangelji, a które były użyteczne Kościołowi. Wozy, będąc przykryte figurują, że są pod protekcją, czyli są strzeżone przez prawa legalne i inne ustawy. W symbolach biblijnych zwierzęta pociągowe reprezentują nauki, zasady i prawa. A więc w powyższych zacytowanych ustępach konie są figurą na nauki, co jest również widoczne z innych ustępów Pisma Świętego (Obj. 6:2,4,5,8; 19-11.14.21). Tak jak konie, tak też woły i osły, jako zwierzęta pociągowe (nie woły składane na ofiary), zdają się być figurami na nauki, zasady i prawa np. konstytucje czyli charty* i regulaminy (Ps. 144:14; Izaj. 30:24; Jer. 51 :23). To, że dwóch książąt przyprowadzało jeden wóz jest figurą, że różni wodzowie denominacyjni będą mieli takie same organizacje dla swych różniących się denominacji. A to, że każdy książę przyprowadzał jednego wołu, jest figurą, że konstytucje i regulaminy różnią się w każdej denominacji, albowiem sekciarscy wodzowie przystosowują je do warunków i potrzeb każdej denominacji z osobna.

POZAFIGURALNE WOZY.

(13) W poprzednim paragrafie, określiliśmy pozafiguralne wozy, jako organizacje. Chociaż to, co tam było przedstawione jest prawdą, to jednak nie jest dostatecznie wyszczególnione w tym wypadku, ponieważ jest wiele gatunków organizacji — wiele więcej niż sześć. Ani nie jest wystarczającym takie powiedzenie, że to są religijne organizacje, ponieważ jest więcej aniżeli sześć tego rodzaju organizacji, np. każda denominacja chrześcijańska jest również religijną organizacją; możemy łatwo zauważyć, że denominacje nie są figurowane przez wozy, tak z nierówności liczy 6 i 12 jak i z faktu, że dwanaście pokoleń Izraela reprezentują te dwanaście denominacji w obrazie przybytku. Z tego co jest powiedziane w wierszach 7 i 8 odnośnie do rozdawania wozów — dwa z nich były dane Gersonitom, a cztery Merarytom — i z natury usług Gersonitów (T. P. 1928, 70-78), wnioskujemy, że te sześć wozów są figurą: (1) na Towarzystwa Misjonarskie, domowe i zagraniczne; (2) Towarzystwa klerikalne, jak np. konferencje służbowe, synody, zjazdy itp.; (3) Towarzystwa Biblijne; (4) Towarzystwa traktatowe (traktat znaczy rozprawa albo gazeta traktująca jakiś przedmiot biblijny jak np.: nasza gazetka pt.: "Co to jest dusza?" jest traktatem czyli rozprawą o duszy); (5) Towarzystwa wydające książki i (6) Towarzystwa wydające czasopisma. Z tego punktu zapatrywania jest jasnym, że woły reprezentuje konstytucje (w St. Zjedn. czartery dla towarzystw korporacyjnych) i regulaminy, które spełniają dla towarzystw służbę na podobieństwo dwunastu wołów względem sześciu wozów — to jest ciągną je czyli spełniają ich funkcje, posuwając pracę misyjną naprzód.

(14) Nie mamy rozumieć, że te sześć wozów są figurą na sześć indywidualnych organizacji, ponieważ każda ta denominacja ma takie same sześciopakie organizacje. A więc jest wiele misjonarskich towarzystw, przynajmniej jedno ogólne i kilka specjalnych, w każdej denominacji. Tak też jest wiele towarzystw biblijnych, jak np. Amerykańskie Towarzystwo Biblijne, Pruskie Towarzystwo Biblijne, Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne, itp. To samo można powiedzieć o innych czterech gatunkach towarzystw powyżej wymienionych. To są te fakty, które naprowadzają nas na myśl, że te sześć wozów są figurą na sześć gatunków organizacji, a nie tylko na sześć indywidualnych organizacji. Tak też i woły, nie reprezentują tylko sześć konstytucji i sześć kompletów regulaminów, ale sześć gatunków konstytucji, każdy gatunek przystosowany do danego gatunku organizacji i sześć gatunków regulaminów, z których każdy gatunek jest również przystosowa-

*) Charakter wym. Czarter, jestto dokument zawierający w sobie ustawy i przywileje udzielane korporacjom czyli organizacjom przemysłowo — handlowym przez prawo stanowe w Stanach Zjedn. Am. Półn.-Przyp. Tłum.

ny do danego gatunku organizacji. Według tego dwa woły ciągnące każdy wóz przedstawiałyby jeden gatunek konstytucji i jeden gatunek regulaminów, przez które jest prowadzoną każda organizacja.

(15) Gdy mówimy o tych sześciornakich gatunkach towarzysztw, to mamy na myśli wypełniony obraz. Takie towarzystwa, jakie są wymienione powyżej nie istniały w dawnych czasach. One wszystkie oprócz towarzystw klerykalnych zaczęły istnieć dopiero w czasach nowożytnych. Lecz grupy, dokonywujące podobnej pracy, istniały wcześniej we Wiek Ewangelji i te są włączone w ten obraz, chociaż wypełniony obraz przedstawia pozafiguralne wozy w nieco innych formach. Tak na przykład różne Kościoły narodowe jak Irlandzkie i Brytyjskie z powodu wysyłania i utrzymywania misjonarzy w szóstym, siódmym i ósmym stuleciu, były w skutku towarzystwami misjonarskimi. Tak samo różne zakony klasztorne, które miały do czynienia z przepisywaniem Biblii i innych ksiąg chrześcijańskich były pod tym względem towarzystwami biblijnymi. Nawet zakłady handlowe, a niekiedy i jednostki, które zajmowały się wydawaniem literatury biblijnej jak np. Samuel Bagster i Synowie, Bracia Harper, Scribner i Synowie i inni są bardzo właściwie włączeni w te pozafiguralne wozy. Z punktu zapatrywania Pańskiego wszyscy tary, którzy byli zajęci w podobnych czynnościach stanowią grupy, które Pan uważa jako towarzystwa. Towarzystwa wydające pisma periodyczne zaczęły dopiero istnieć około dwa stulecia temu i one tak jak wydawnictwa biblijne, gazetki i ksiąg stanowią wóz pozafiguralny. Kapłan taki, jak nasz Pastor, wydający swoje pisma kapłańskie, nie mógł być uważany częścią tej pozafigury; ponieważ ta pozafigura odnosi się tylko do pracy Lewitów.

(16) Wiersze 4-8 określają komu wozy miały być rozdane. Bogu upodobało się (wiersze 4 i 5) rozkazać Mojżeszowi, żeby przyjął te wozy od książąt na potrzebę w służbie przy Przybytku. To figuruje, że Jehowa przyjął na potrzebę w służbie pozafiguralnego Przybytku, Kościoła, pozafiguralne wozy na ofiarę od sekierskich wodzów Wielkiego Grona, będących w różnych denominacjach i polecił naszemu Panu, by przyjął takowe na potrzebę w tej służbie. Boski rozkaz dany Mojżeszowi, żeby dał wozy Lewitom reprezentuje, że rozkaz był dany naszemu Panu, by te sześciornakie organizacje były rozdane Lewitom — usprawiedliwionym z wiary — którzyby mogli korzystać z tych organizacji w swojej pracy. Rozkaz dany Mojżeszowi, żeby wozy były dane Lewitom według potrzeby służby ich (wiersz 5) stosował się tylko do Gersona i Merarego; ponieważ ciężar i masa części przybytku, które oni mieli do dźwigania były niemożliwe, by mogli nieść je na ramionach. Wobec tego wozy i woły były dane tylko tym oddziałom jak wiersze 6-8 określają: dwa wozy i cztery woły były dane Gersonitom (ciężar i masa w ich służbie — zasłony, sznury i należące do nich części — nie potrzebowały więcej jak tylko dwa wozy i cztery woły), a cztery wozy i ośm wołów było dany Merarytoni (ciężar i masa w ich służbie — deski, drągi, słupy i należące do nich części były specjalnie ciężkie potrzebowały więc nie mniej jak cztery wozy i ośm wołów). Te wozy i woły były dane tym dwóm oddziałom Lewitów przez Mojżesza za pośrednictwem Itamara (wiersz 8), pod którego władzą byli Lewici Gersona i Merarego. — 4 Moj. 4:28.33.

(17) Pamiętając, że udział Gersonitów w służbie przy przybytku był obrazem (T. P. 1928. 44-46) na pracę przyprowadzania ludzi do usprawiedliwienia i poświęcenia, możemy zatem łatwo zauważyć, w czem pozafiguralni Gersonici potrzebowali pomocy, a mianowicie: (1) w domowo - misjonarskiej (ewangelistycznej) i zagranicznej pracy misjonarskiej. Otóż dlatego potrzebowali pomocy tak od swoich, jak i zagranicznych towarzystw misjonarskich, albo od im podobnych grup, jak to powyżej było wykazane. Pan dawał baczenie na to, by oni mogli otrzymywać pomoc od takich organizacji. Rozumiemy, że jeden z wozów dany Gersonitom (Gersonitom Lobniego) był figurą na towarzystwa misjonarskie (T. P. 1928, str. 39. par. 3);

a woły od tego wozu były figurą na odnośne konstytucje i odnośne regulaminy. Ten pierwszy pozafiguralny wóz służył im ciii pracy przyprowadzania ludzi do usprawiedliwienia. Ale pozafiguralni Gersonici potrzebowali jeszcze pomocy (2) do pracy przyprowadzania ludzi z usprawiedliwień a do poświęcenia — była to praca pozafiguralnych Gersonitów Semiego (T. P. 1928, str. 45). Z tego więc powodu Gersonici potrzebują drugiego pozafiguralnego wozu — Towarzystw Pastoralnych lub Klerykalnych, konferencji, synody, zjazdy itd., wspierające ich w pracach pastoralnych i zgromadzeniowych, przez które starali się przyprowadzać ludzi usprawiedliwionych do poświęcenia. Pozafiguralnymi wołami były konstytucje (w St. Zjed. czartery dla towarzystw korporacyjnych) i regulaminy tych towarzystw. Bez pomocy tych dwóch pozafiguralnych wozów, te dwie grupy pozafiguralnych Gersonitów nie mogłyby wykonać swojej od Boga powierzonej pracy.

(18) Pozafiguralni Meraryci Mehelego mieli pracę wydawniczą, a pozafiguralni Meraryci Muzelego mieli powierzoną pracę redagowania (1) Biblii, (2) Gazetek, (3) Ksiąg i (4) Pism Periodycznych. O tem mieliśmy już opisane szczegółowo w T. P. 1928, str. 74-78. Tym sposobem widzimy, że oni mieli czworaką pracę do wykonania przy pozafiguralnym Przybytku. A ta ich czworaka czynność nasuwa nam na myśl pozafigurę czterech wozów dany Merarytoni. Towarzystwa biblijne były potrzebne, by mogły wydać te miliony Biblii potrzebnych do pracy Pańskiej. Towarzystwa traktatowe wydające gazetki były potrzebne, żeby mogły wydać te biliony gazetki pisanych na rozmaite przednioty biblijne, a które tak bardzo były potrzebne do przeprowadzenia pracy Pańskiej. Towarzystwa drukujące książki były potrzebne, żeby mogły wydać miliony książek potrzebnych do pracy Pańskiej. A także towarzystwa zajmujące się wydawaniem czasopism były potrzebne, żeby wydać te miliony różnorodnych pism potrzebnych do dalszego prowadzenia pracy Pańskiej. Konstytucje a!, o czartery i regulaminy potrzebne dla każdego z tych czterech pozafiguralnych wozów były pozafigurami tym ośmiu wołom danym Merarytoni. Każda para tych pozafiguralnych wołów była 'przystosowaną do potrzeb swego poszczególnego symbolicznego wozu.

(19) Rozumiemy, że na Wiek Ewangelji hamar (**wyspa albo kraina palm**, tj. ten co ma do czynienia z klasą trzymającą w rękach palmy. Wielkim Gronem, — Obj. 7:9), reprezentuje gwiazdy tych pięciu okresów Kościoła między żniwami, to jest tych "drugorzędnych proroków", których 'Pan używał, jako Swoje specjalne oko, ręka i lista do reszty braci podczas okresów Kościoła: Smyrna, Pergamos, Tyjatyra, Sardys i Filadelfia. Eleazar reprezentował gwiazdy dwóch okresów żęcia. Mojżesz, dając wozy i woły Gersonitom i Merarytom przez Itamara, reprezentuje naszego Pana przygotowującego sposób dla pozafiguralnych Gersonitów i Merarytów na przyjęcie tychże wozów, zachęcając i pobudzając ich przez powyżej określone pięć gwiazd, żeby przyjęli do pomocy w pracy powyżej wymienione towarzystwa, albo im podobne grupy, przez które dokonałiby pracy, którą im Pan powierzył do wykonania. Ci dziesięciu wielkich reformatorów jak np. Luter i inni, zachęcali i pobudzali ich do używania tych pozafiguralnych wozów.

(20) Z wierszu 9-go dowiadujemy się, że Kaatom nie dano żadnych wozów ani wołów, bo usługa 'eh około świątynicy wymagała, by nosili jej część na ramionach. Tym sposobem wyobrażali, że odróżniając się od innych pozafiguralnych Lewitów praca pozafiguralnych Kaatów była osobistą: a że kilku z nich wykonywało jeden rodzaj pracy, u], niosąc na ramionach między sobą jeden z przętów, albo komplet naczyń świątynicy oni przez to okazali współdziałanie jednostek, przedstawiając, że pozafiguralni Kaatowie będą działali tak wspólnie jak również indywidualnie. Gdy przyjrzymy się pracy pozafiguralnych Kaatów (T. P. 1928, 70-73), to zauważymy, że ich pracą było wydawanie dzieł (1) językowych (Amramtowie), (2) tłumaczeń (Izaarytowie), (3) historycznych (Hebronitowie) i

(4) systematycznych (Husy jelito wie), tj. wykłady i dzieła odnoszące się do Biblii i religii chrześcijańskiej, które były ich służbą około pozafiguralnego Przybytku; z tego widzimy, że oni nie potrzebują organizacji do spełniania tej pracy. Jak mogłaby organizacja pisać wprost książki i dawać wykłady? Widocznie, iż jest to osobista praca jednostek i ten osobisty zarys tej pracy jest reprezentowany przez Kaatów niosących ciężary na ramionach. Ale przy pisaniu książek i przygotowywaniu wykładów pozafiguralni Kaatowie otrzymują także pomoc jeden od drugiego — tak przez ustne jak i piśmienne instrukcje. Czasami pracują razem, pisząc osobne części tych samych książek np. pisząc artykuły do słowników biblijnych i encyklopedyj religijnych. Otóż ta ich wzajemna pomoc i obostronne współdziałanie jest reprezentowane przez dwóch lub więcej Kaatów niosących na drągach sprzęty i naczynia Przybytku.

(21) Powyższe badanie wykazuje nam, że nasze wytłumaczenie figury i pozafigury z 4 Ks. Mojżeszowej 7:1-9 jest rozumne i faktyczne, dodając równocześnie dowodnej i potwierdzającej siły naszym poprzednim tłumaczeniom z czwartej księgi Mojżeszowej rozdziałów 1. 3 i 4. Tak to, jak i poprzednie badania pokazują nam zgodność zestawień zasad Pisma Świętego i faktów Historji kościelnej, jakich spodziewaliśmy się znaleźć między figurami a pozafigurami. Przez cały ciąg naszych badań staraliśmy się trzymać ściśle określeń danych nam przez naszego Pastora; a porównując te jego określenia z faktami przytoczonymi na poparcie tak jak porównujemy figurę z pozafigurą, znaleźliśmy zupełną zgodność między nimi i to taką jaką odznaczają się tylko figury i pozafigury Jehowy. Dlatego mamy zupełność wiary, że Pan nam w tern dopomaga do dalszego rozwijania Prawdy epifanicznej. odnoszącej się do obrazu Wieku Ewangelji — dając nam więcej światła z księżyca, teraz przyświecającego w nocy ucisku (Ps. 121:6) Za to dziękujemy, wielbimy i chwalimy Ojca Światłości, od którego pochodzi każdy dobry i doskonały dar.

(22) Zanim postąpimy dalej z naszym badaniem tego rozdziału pragniemy powtórzyć w streszczeniu to, cośmy badali poprzednio w rozdziałach od 1-go do 6-go i w roz. 26, ufając, iż to dopomaga nam do zauważenia poza-figuralnego znaczenia tej księgi, a tym sposobem lepiej rozpoznamy jak ogólne zarysy ludu Bożego na Wiek Ewangelji są figurowane w ogólnych zarysach 4 Ks. Mojżeszowej. Najpierw powtórzymy w krótkości nasze badanie z 4 Ks. Moj. 1 :1-17. Te wiersze przedstawiają figuralne narzędzia Pańskie, jakie Pan używał do oznaczenia, określenia i ograniczenia itd. tych dwanaście denominacji chrześcijańskich. Potem w wierszach 18-46 jest podane figuralnie oznaczenie, określenie, ograniczenie itd. tych denominacji. Zaś w wierszach od 47—54 są wykazani tymczasowo usprawiedliwieni z wiary, znajdujący się w tych denominacjach i figuralnie określani jako odrębni od tych denominacji, pozaobrazowego obozu. Rozdział 2-gi określa figuralnie denominację z punktu zapatrywania (1) na ich główną myśl wyznaniową odnoszącą się do przymiotów Bożych. A tak ci na pozafiguralnym wschodzie ześrodkowali swoją myśl na Mocy Bożej, ci na pozafiguralnym południu na Jego Mądrości, zaś ci na pozafiguralnym zachodzie na Jego Sprawiedliwości, a ci na pozafiguralnej północy na Jego Miłości; i (2) czas i logiczny porządek ich rozwoju, **tak dalece na ile to się zgadza z zasadniczą myślą wyznaniową tych czterech grup.** Tym sposobem te dwa. rozdziały podają figuralnie rozwój kościoła nominalnego w dwunastu denominacjach jako odrębnego od Kościoła Prawdziwego, gdy zaś 4 Ks. Moj. roz. 26 podaje figuralnie główne subdywizje, a w niektórych razach główne podziały subdywizji tych dwunastu denominacji.

(23) Czwarła Ks. Moj. 3:1-4 przedstawia figuralnie Kościół prawdziwy, gdy zaś wiersze od 3:5 do 4:49 przedstawiają figuralnie Lewitów Wieku Ewangelji w trzech grupach i ośmiu subdywizjach i ich usługi, jakoteż pokrewieństwo Kapłanów do tychże usług. Tym sposobem te cztery rozdziały przedstawiają Kościół prawdziwy i Kościoły nominalne podczas Wieku Ewangelicznego i ich po-

krewienieństwo na tyle, na ile jest zgodne z przyzwoleniem Bożym. 4 Ks. Moj. 5:1-10 przedstawia trzy klasy grzeszników Wieku Ewangelji: Wielkie Grono, Klasę Wtorej Śmierci i Nominalnych Chrześcijan; gdy zaś wiersze 11-31 przedstawiają pokrewieństwo Chrystusa do Prawdziwego Kościoła i do Kościołów Nominalnych z punktu zapatrywania na ich pokrewieństwo do symbolicznej czystości. Tym więc sposobem ten rozdział przedstawia niektóre dalsze pokrewieństwo zachodzące między Kościołem prawdziwym a nominalnym, aniżeli te przedstawione w pierwszych czterech rozdziałach tej księgi, podając figuralnie powód tych różnic zachodzących między nimi. Rozdział 6 przedstawia figuralnie nauczycieli Kościoła, szczególnie Apostołów i tych z drugorzędnych proroków, którzy byli użyci, jako Pańskie specjalne oko, usta i ręka. Potem, rozdział 7 przedstawia w sposób figuralny dobroć służby wodzów Wielkiego Grona podczas Wieku Ewangelji. która okazała się pomocną tak Lewitom (wiersze 1-9) jak i Kapłanom (wiersze 10-89). Wszystkie te zarysy przedstawiają, lecz bardziej szczegółowo, pewne rzeczy nadmienione w Księdze Objawienia, mianowicie w rozdziałach 1, 2, 3. 7 i 17. Tym sposobem organizacja Izraela, jego podziały i czynności są figurą na odnośno wydarzenia, które miały miejsce w Wieku Ewangelji. Z tern krótkim powtórzeniem rzeczy, które już poprzednio były dosyć szczegółowo omawiane w tem piśmie przystępujemy teraz do omawiania dalszych zarysów z 4 Ks. Moj. z roz. 7-go, począwszy od wiersza 10-go, pamiętając, że ten cały rozdział traktuje w sposób figuralny o dobrej służbie dokonywanej w Wieku Ewangelji przez wodzów, utracjuszy koron: (1) o dobrej służbie dla Lewitów (wiersze 1-9) i (2) o dobrej służbie dla kapłanów (wiersze 10-89).

(24) Wiersz 10: Ołtarzem tego wierszu jest ołtarz złoty. Ponieważ naczynia ofiarowane przez książąt były ze złota i srebra, lecz. gdyby była mowa o ołtarzu miedzianym, naczynia byłyby z miedzi. Wyrażenie "przed ołtarzem", z którym wiersz 10ty się kończy, powinno być "dla ołtarza (to znaczy na korzyść ołtarza)" Plebrajskie słowo "**liphne**", tutaj przetłumaczone **przed**, często znaczy **dla** w znaczeniu **na korzyść** (Ps. 116:14). Nasze zwrócenie uwagi na to tłumaczenie jest konieczne, ponieważ książęta nie wchodzili do Świątyni przed złoty ołtarz. Ołtarz, rozumie się, jest figurą na Chrystusa i na nowe stworzenia z punktu Boskiego zapatrywania na Jego zdolność pocieszania, zachęcania, poprawiania i ostrzegania Kapłaństwa w czasie składania ze siebie ofiary. Pomazanie złotego ołtarza byłoby figurą na wykwalifikowanie Chrystusa w potrzebne do tej pracy zdolności i cnoty. To pomazanie stało się w Wieku Ewangelji. — "w dzień" — a mianowicie po każdym okresie podczas Wieku Ewangelji. w którym wodzowie Maluczkiego Stadka dali podniecie ruchom, które później wodzowie, utracjusze koron zamienili na sekty. Wiecez w każdym razie było to po pewnym czasie po rozpoczęciu się każdego ruchu, co znaczy, że nastąpiło podczas **pomazania** pozafiguralnego Ołtarza; bo Chrystus otrzymuje Swoje pomazanie stopniowo przez wierność w ofiarowaniu i pomaganiu spółofiarnikom. W każdym komplecie reprezentanci Maluczkiego Stadka byli tak pomazani ; pomazanie nastąpiło po pewnym czasie, gdy ta część Kościoła rozpoczęła odpowiedni ruch, który później został zamieniony na sektę przez wodzów utracjuszy koron. Na przykład, gdy Zwingli a nieco później jego współpracownicy, Oekolampadius. Haller i inni, zaczęli ruch Maluczkiego Stadka o Wiecezry Pańskiej, który był ich symboliczną służbą i przez Słowo i Opatrzność Pańską otrzymali swoje pomazanie jako na onczas stojący ołtarz, Bullinger. Kalwin. Beza, Knox i inni, ofiarowali te pozafiguralne naczynia itd. jako książęta (wodzowie) pozafiguralnego pokolenia Judy. Te pozafiguralne naczynia itd. były ofiarowane ku poświęceniu Ołtarza — ku pomocy, obronie i usprawiedliwieniu wiernych w ich przedstawianiu i popieraniu podstawowej Prawdy odnośnego ruchu, pokazując i dowodząc, że ich służba i oni pod tym względem byli poświęceni (ofiarowani) Bogu we właściwy sposób i byli

przyjęci przez Niego, ponieważ właściwie był uczyniony. Tym więc sposobem oni przynieśli swoją ofiarę na korzyść pozafiguralnego Ołtarza.

(25) Wiersz 11-ty pokazuje nam figuralnie, iż Jehowa pragnie przyjąć ofiary od książąt pozafiguralnego Izraela, to jest od wodzów, którzy utracili korony. To daje się wywnioskować z figuralnego rozkazu Jehowy danego Mojżeszowi, aby wyznaczył dzień osobny dla każdego z książąt na przyniesienie figuralnych ofiar; to reprezentuje jak Jehowa rozkazał naszemu Panu, jako Swemu Wykonawcy, ażeby przygotował odrębne i oddzielne okresy dla dwunastu pozafiguralnych książąt, podczas których mogliby przynosić swoje ofiary. Te pozafiguralne okresy były w niektórych razach daleko jeden od drugiego, a w innych razach były bardzo blisko siebie. W niektórych wypadkach te okresy nie są podane w figurze w chronologicznym porządku pozafigury; ponieważ figura przedstawia dwunastu książąt ofiarujących w porządku, w jakim 4 Ks. Moj. roz. 2 przedstawia pokolenia w ich stanowiskach przy Przybytku; na to, ażeby przedstawić **porządek czterech, przymiotów Boskich w ich pokrewieństwie do czterech grup czyli obozów w pozafiguralnym Izraelu**. Te punkta będą omawiane w każdym pojedynczym wypadku w ciągu naszego badania tego przedmiotu. Tym sposobem porządek, w którym te cztery obozy i pokolenia w nich znajdujące się maszerowały (4 Ks. Moj. 10:14-28) jest ten sam, co i porządek, w którym oni byli liczeni, w 4 Moj. 2 i w którym ich książęta ofiarowali (4 Ks. Moj. 7:12-89), dlatego powinniśmy szukać za głównymi przyczynami takiego samego porządku. Jest tam kilka przyczyn, lecz niektóre z nich nie będziemy teraz omawiali, aż dopiero gdy będziemy studjowali 4 Ks. Moj. 10:14-28. Lecz przyczyna, którą podaliśmy powyżej tj. porządek działania czterech przymiotów Bożych, z punktu ich ludzkiego pojmowania, będzie wystarczającą w naszym badaniu 4 Ks. Moj. 7:12-89.

(26) Izrael w jego zorganizowanym stanie i przybytek miał być obrazem Boskich pozafiguralnych zamiarów. Jeden z tych Jego zamiarów był, aby objawić Samego Siebie działającego doskonale w Mocy, Mądrości, Sprawiedliwości i Miłości, i to według porządku powyżej wymienionego, co widzimy z Jego wielkich czynów (Obj. 4:6-11). Te przymioty były dla Kapłanów symbolizowane przez nie-nakrytą ubłagalnię, przez dwa Cherubiny i częściowo przez światło Szekinah w Świątyni Najświętszej. Dla Lewitów te przymioty były symbolizowane przez te same rzeczy, lecz zakryte; a dla Izraelitów przez chorągwie tych czterech obozów. Chociaż nie możemy tego jasno udowodnić z Biblii, rabini jednak twierdzą, że godłem na chorągwi obozu Judowego był—lew, obozu Rubenowego—orzeł, obozu Efraimowego—wół, a obozu Danowego—twarz ludzka i to zdaje się być możliwym, ponieważ te godła są użyte za symbole czterech wielkich przymiotów Boskich, (Obj. 4:7, Rzecz. 1:10) i jest rzeczą pewną, że zasadnicze myśli wyznaniowe tych czterech obozów pozafiguralnego Izraela, są tymi czterema przymiotami—jeden na każdy obóz. Zapewne, że pojęcie o Mocy Boskiej jest podstawową myślą wyznaniową Kalwinizmu. Kambelizmu i Adwentyzmu. tych trzech denominacji na wschodzie pozafiguralnego Przybytku. Pojęcie o Mądrości Bożej jest podstawową myślą wyznaniową Greckiego, Rzymskiego i Anglikańskiego Katolicyzmu, tych trzech denominacji, na południu pozafiguralnego Przybytku. Pojęcie o Sprawiedliwości jest bezwątpienia podstawową myślą wyznaniową Luteranizmu, Kongregjonalizmu i sekt fanatycznych, trzech denominacji, na zachodzie pozafiguralnego Przybytku. Tak też i pojęcie o Miłości Bożej jest podstawową myślą wyznaniową Baptyckich, Metodyskich i Unitarjo-Uniwersalnych Kościołów, trzech denominacji na północy pozafiguralnego Przybytku. Ze względu na fakt, że wyznania wiary są temi denominacyjnymi chorągwiami i że każda z tych czterech denominacyjnych grup, posiada inny przymiot za swoje godło, dla tego jest rzeczą rozumną wierzyć według twierdzeń rabinów, że na figuralnych chorągwiach znajdowały się symbole tych czterech przymiotów.

Jednakże nie przedstawiamy tych myśli jako absolutnie jasno nauczających w Biblii, ale jako rozumne wnioskowanie z jej faktów, uważanych z punktu zasad wyznaniowych tych czterech pozafiguralnych obozów; bo wiemy, że jest to faktem, że jeden osobny z tych czterech przymiotów Boskich jest podstawą myśli wyznaniowej każdego jednego z tych czterech pozafiguralnych obozów. Człowiek naturalny przez rzeczy go otaczające jest przede wszystkim zachwycony ideą mocy Bożej. To jest prawdopodobnie powodem dlaczego książęta z obozu przedstawiającego symbolicznie Moc, byli pierwszymi, którzy ofiarowali po porządku jako przedstawiciele swych trzech pokoleń. Z tymi wstępnymi uwagami przystępujemy teraz do szczegółów, lecz najpierw zastanowimy się nad naczyniem i innymi ofiarami w figurze i pozafigurze książęcia Judzkiego.

POZAFIGURALNY NAASON.

(27) Wiersz 12: Naason (czarownik), syn Aminadaba (mój lud jest rozmyślny), jako książę pokolenia Judy (pochwała), jest figurą na wodzów utracjuszy koron, którzy zamienili w sektę ruch Zwingli'ego, który nauczał, że chleb i wino w Wieczerzy Pańskiej reprezentuje ciało i krew Jezusa i że jedzenie i picie tegoż reprezentuje przyswajanie wiarą zasługi Chrystusowej na usprawiedliwienie, a także wzajemną społeczność chrześcijańską. Ta doktryna, na ile była przedstawioną była prawdziwą. Nauczać ją zaczął Zwingli, w czem mu pomagali Oskolampadius. Haller, Mykoniusz i duża liczba innych kapłanów przyłączyła się. Henryk Bullinger, następca Zwingli'ego, jako naczelny pastor w Zurychu (Szwajcarii) zaczął pracę, zdaje się, przekręcania tego ruchu w sektę; ale był on wkrótce zaćmiony przez Jana Kalwina, który był jednym z najbystreszych myślicieli wszystkich czasów i który jest zwykle uważany za najzdolniejszego teologa z czasu Reformacji. Następny po Kalwinie był Teodor Beza, główny pomocnik Kalwina, jego główny porucznik i jego następca; a następny po nim był Jan Knox, reformator Szkotlandji. Było tam rozumie się, wiele mniejszych świateł, jak dwóch Spanheimów, Chanier i inni.

(28) Bystrość umysłowa głównych Kalwinistycznych teologów jest zwykle uznawana jako co najmniej równająca się jakiegokolwiek innej grupie denominacyjnych teologów. To jest znamieniem w imieniu Naason, **czarownik**; ponieważ przez swoje chytre nauczanie wielu oczarowali. Słowo hebrajskie, z którego Naason pochodzi znaczy wąż—to co czaruje (zwabia) — i ma moc czarować (umysł poplątać)—symbolizuje chytryść; a **upartłość** (Aminadab) Kalwini stycznych teologów jest przysłowiową. Tym sposobem ci teologowie są w figurze właściwie znamionowani przez znaczenie imion, Naason i Aminadab. W Europie kalwinistyczne Kościoły są zwykle zwane zreformowanemu np. holenderski Kościół zreformowany, niemiecki Kościół zreformowany, itd., ale w państwie Brytyjskim i w Ameryce one zwykle są nazwane kościołami Prezbjterjańskimi. Ci, jakto już poprzednio wykazaliśmy w tern piśmie, są pozafiguralnym pokoleniem Judy (pochwała), to imię właściwie stosuje się do tej denominacji z powodu jej intelektualnych, moralnych i religijnych zalet i pracy. Podstawową zasadą ich teologicznego systemu jest Moc, co można wnioskować z ich szyboletu czyli hasła "Boskiej Wszecmocności". Pozafiguralny Juda, będąc historycznie i prawie z każdego innego punktu widzenia pierwszy z tych trzech pokoleń na wschodzie pozafiguralnego Przybytku, zajmuje pierwsze miejsce w tym obozie; i dlatego jego wodzowie, utracjusze koron są reprezentowani jako przynoszący ofiarę pierwszego pozafiguralnego dnia jako najpierwsi ze wszystkich.

(29) Wiersz 13: Według tego wierszu, Naason przyniósł trzy naczynia na użytek ołtarza, misę srebrną raczej półmisek, czaszę srebrną i złotą łyżkę (nie kadzielnice, jako błędnie przetłumaczono w tym rozdziale). Każdy z książąt przyniósł takie same naczynia, jak również wszyscy przynosili takie same trojaki ofiary, każda z tych ofiar składała się z tej samej ilości i z tych samych rodzajów bydła. A nawet słowa określające służbę wszystkich ksią-

żą, są takie same, oprócz rozumie się ich imion, imion ich ojców i imion ich pokoleń. Z naszych poprzednich badań, dowiedzieliśmy się, że misy reprezentują nauki ku naprawie, czasie nauki które zbijają błąd i łyżki nauki o cnotach i obowiązkach (T: P. 1930 str. 9-12). Znajdziemy dodatkowe potwierdzenie tych myśli w wierszach 13 i 14. Zauważmy, że książęta nie ofiarowali kubków na korzyść ołtarza. To jest zupełnie zgodne z pozafigurą, ponieważ tylko ci wodzowie, którzy nie utracili swych koron — pozafiguralny Jakób — dali nauki doktrynalne, przez które dali początek każdemu ruchowi Maluczkiego Stadka, które później były zamienione w sekty przez wodzów, którzy utracili swoje korony. Jest jeszcze jedna przyczyna tego figuralnego opuszczenia: wodzowie tracący korony w każdym razie przekreślili jakiś doktrynalny zarys w naukach danych przez wodzów Maluczkiego Stadka. Np. Kalwin w wielkiej mierze przekreślił naukę Zwingli'ego odnośnie celu Wieczery Pańskiej; bowiem nauka Kalwina odnosząca się do tego przedmiotu, skłaniała się ku doktrynie Lutra o rzeczywistej obecności. Chociaż on był przeciw poglądom Lutra, a trzymał się ze Zwinglem nauki o symbolicznym poglądzie na chleb i wino i ich jedzeniu i picciu, to jednak utrzymywał, że ciało i krew Chrystusowa były otrzymywane podczas Wieczery Pańskiej, nie z powodu pozostawiania Chrystusa na ziemi, jak Luter nauczał, lecz wiara tego co przystępował do komunji wznosiła się aż do nieba, a tam dana osoba uczestniczyła w mistycznej mocy wychodzącej z Ciała Chrystusowego; i chociaż Kalwin trzymał się tej myśli, że chleb i wino symbolizują ciało i krew Chrystusową, to jednak nie zawahał się nazwać pogląd Zwingli'ego, uczący, że cel Wieczery Pańskiej jest tylko symboliczny i pamiątkowy — "sprofanowaną opiniją". — Ci drudzy wodzowie utracusze koron, jak Bullinger, Beza, Knox i inni zgodzali się na tę przewrotność z Kalwinem. Widzimy więc, że z powodu takiego doktrynalnego skażenia, kubki nie były ofiarowane we figurze. Tym sposobem Pismo Święte jest często znamiennem w swoim milczeniu i tak jak zwykle nic nie wspomina o tej rzeczy w swoim opowiadaniu. Później reakcja nastąpiła, doprowadzając w kościele Prezbiterjańskim do ogólnego przyjęcia poglądu Zwingli'ego odnoszącego się do celu Wieczery Pańskiej, odrzucając pogląd Kalwina.

(30) Pamiętając, że te naczynia były ofiarowane przez książąt na korzyść złotego ołtarza, i że to miało być figurą na pewną pracę, którą mieli wykonać wodzowie, utracusze koron, a która miała być pomocną w służbie dla wiernych ofiarników. Pamiętając, że misy reprezentują nauki ku naprawie, czasie nauki zbijające błąd, a łyżki nauki o cnotach i obowiązkach; łatwo zauważymy, że Naason przynoszący te trzy naczynia na korzyść ołtarza reprezentuje służbę, jaką Kalwinistyczni teologowie, utracusze koron wykonywali, pomagając sługom Maluczkiego Stadka w bronieniu nauki Biblijnej, że chleb i wino i jedzenie i picie tegoż, było symboliczne. Zobaczmy wpierw jak to było uczynione z pozafiguralną misą, która, jak powyżej było podane, jest nauką ku naprawie, tj. odnośnie tego postępowania. Zwingli i inni jego pomocnicy nau czali, że jedzenie chleba i picie wina symbolizowało wiarą przyswajanie sobie Sprawiedliwości Chrystusowej i społeczność chrześcijan ze sobą chociaż niewiedzeni, że ta społeczność była współuczestnictwem w ofierze za grzech; w przyniesieniu pozafiguralnej misy, Kalwinistyczni teologowie, którzy utracili korony musieli okazać (1) że taka doktryna obejmowała usunięcie na bok grzech, błąd, samolubstwo i światowość we wszystkich jej formach; ponieważ, ażeby symbolizować te rzeczy znaczy, że w sercu symbolizującego jest nienawiść do grzechu, błędu, samolubstwa i światowości. (2) że to symboliczne wyrozumienie Wieczery Pańskiej wymagało wyrzucenia złego ze serca (1 Kor. 5:7.8), co można zauważyć z figury, która musiała być obchodzoną z prąsą chlebem, potem gdy wszystek kwas był wyczyszczony z ich mieszkania i spalony. Dalej (3) oni pokazali to przez udowodnienie, że takie symbolizowanie wymagało zreformowanie serca, ażeby ta uczta mogła mieć

uświęcający skutek, inny od zwykłej wieczerzy. Także zgodnie z tern, była myśl (4) że ta wieczerza jest pamiątkową ucztą duchową i (5) że ta wieczerza wymaga zezgaminowania samego siebie; (6) nacisk jaki oni kładli na przestrożę, żeby nie jeść i nie pić niegodnie i dowód, jaki oni podawali, że takie niegodne uczestniczenie uczyniłoby człowieka winnym ciała i krwi (grzech przeciwko ciału i krwi Chrystusowej) i (7) ponowne uczynki złego spowodowane duchową słabością, chorobą i zaścignięciem jako skutek niegodnego uczestniczenia w tej symbolicznej uczcie - - tak jeden jak i te wszystkie punkty dowiodły, że są naukami ku naprawie niewłaściwego prowadzenia się w życiu codziennem. Na te szczególne oni kładli nacisk z listu 1 Kor. 11:26-34, jako biblijną podstawę na ich nauczanie, że symboliczne uczestniczenie w jedzeniu chleba i picciu wina obejmowało i wymagało ścisłego wprowadzenia w czyn osobistej reformacji swego postępowania. Tym więc sposobem oni ofiarowali pozafiguralną misę.

SKUTECZNY W KONTROWERSJACH.

(31) Czaszą pozafiguralnego Naasona były nauki zbijające, które Kalwinistyczni wodzowie używali przeciw atakom skierowanym na naukę, że chleb i wino reprezentuje ciało Chrystusowe i Jego krew i że jedzenie chleba i picie wina reprezentuje chrześcijańskie przyswajanie sobie zasługi Chrystusowej, a także ich osobistą społeczność w Panu. Przeciw tej nauce występował katolicy ze swoim przeistoczeniem a luteranie przez instrumentalizację, a tak jedni jak i drudzy utrzymując, że aktualne ciało i krew naszego Pana były spożywane przez usta osób przystępujących do komunji, prowadząc spory przy tern z największą przebiegłością. Ale pozafiguralny Naason był zdolny zbić każdy argument podawany tak przez jedną jak i drugą stronę. Niektóre argumenty zbijające, któreśmy użyli przeciw tym dwóm błędnym poglądom o naturze Wieczery Pańskiej w T. P. 1933 str. 15,16,28-30 są takie same jakich używał pozafiguralny Naason; chociaż nie mając zupełnego światła odnoszącego się do Wieczery Pańskiej, pozafiguralny Naason nie mógł użyć wszystkich argumentów, ani nie mógł on w niektórych wypadkach przedstawić je tak wyraźnie jak obecnie. Radzimy znowu przeczytać artykuł powyżej zacytowany, w którym znajdują się niektóre zbijające argumenty, jakie pozafiguralny Naason używał, a to również będzie pomocne do właściwego ocenienia Wieczery Pańskiej. Niektóre jednostki z tej klasy dały najbardziej druzgocące argumenty na poglądy katolickie i luterzańskie, sprzeciwiające się symbolicznemu znaczeniu Wieczery Pańskiej. Np. Beza pobił argumentami kardynała z Lotaryngji w wielkich debatach o Wieczery Pańskiej, przed dworem królewskim i arystokracją w 1561 roku w Poissy. Takie same skutki towarzyszyły jego debatom na ten sam temat z najzdolniejszymi luterzańskimi teologami w Montbeliard. 1586 roku. Sporne pisma pozafiguralnego Naasona o Wieczery Pańskiej są zwycięstwem pobicciem wszelkich zarzutów ze strony katolickiej i luterńskiej, sprzeciwiającej się symbolicznemu charakterowi Wieczery Pańskiej. Tym sposobem pozafiguralny Naason ofiarował swoją czaszę.

(32) Łyżka, którą Naason ofiarował jest figurą na instrukcje (ćwiczenia) w sprawiedliwości, które wypływają z symbolicznego zrozumienia chleba i wina, oraz spożywania i picia tegoż podczas Wieczery Pańskiej. Katolicy i luterzańscy teologowie twierdzili, że pogląd o symbolicznym charakterze Wieczery Pańskiej nie wyćwiczyłby osoby przystępujące do Komunji w sprawiedliwości jakby to uczynił pogląd o przeistoczeniu i instrumentalizacji. Zbijając te twierdzenia, pozafiguralny Naason pokazał, że przeistoczenie i instrumentalizacja żywią zabobony, fortele księży i przewrotność dobrych zalet i wtedy pozytywnie udowodnił, że pamiątkowy i symboliczny pogląd na Wieczere Pańską pogłębia miłość do Boga, który dał Syna Swego na śmierć, za zgubiony rodzaj ludzki, i do Chrystusa, który umarł za świat i za wszystkich współpracowników, w Wieczery Pańskiej, ponieważ ona symbolizuje śmierć Chrystusa, ich przyswajanie sobie Jego zasługi i

ich społeczność jednych z drugimi, pogłębia, powiększa i podnosi wiarę, że względów usprawiedliwienia i uświęcenia, wspiera nadzieję w chwalebne dopełnienie całej rodziny Bożej przez wzmiankowanie o nowem winie w Królestwie Ojca; wzmacnia posłuszeństwo przez akt podporządkowania się pod napomnienia dotyczące się Wieczerzy Pańskiej ; wzmacnia pokorę przez uroczyste odświeżenie serca i umysłu o cnotach Hożych będących podstawą tego nabożeństwa i pobudza do gorliwości i samoofiary wiernych, trzymających przed swoim umysłem wielkie ofiary dane zestroily Boga i Chrystusa, a to jest powodem ku nabożnemu obchodzeniu owej pamiątki. Zatem w tych i w wielu innych sposobach oni okazali jak pamiątkowe i symboliczne wyrozumienie Wieczerzy Pańskiej zachęcało do właściwych charakterystyk i postępowania. Tym więc sposobem pozafiguralny Naason przyniósł złotą łyżkę.

INNE CIENIE W TYCH NACZYNIACH.

(33) Wiersz 1.3-ty i odpowiadające temu wiersze znajdujące się w tym rozdziale pokazują, że misy i czaszy były srebrne! a wiersz 14 i odpowiadające temu wiersze pokazują, że łyżki wszystkich ksiąząt były złote. Dawno już temu nauczyliśmy się, że w symbolach biblijnych srebro wyobraża Prawdę, a złoto wyobraża rzeczy Boskie. Myśl odnosząca się do misy i czaszy jest ta, że **Prawda** charakteryzowała naprawienie złych zalet i postępów i zbijania błędów przez nauki pozafiguralnego Naasona odnoszące się do jego poglądów na Wieczerzę Pańską : gdy zaś myśl odnosząca się do złotej łyżki jest, że etyczne nauki pozafiguralnego Naasona wypływające z Wieczerzy Pańskiej były Boskie, ponieważ pochodziły od Boga, że przyzwyczajały ku wyrobieniu Boskiego charakteru — że zmierzały do chwały, czci i nieśmiertelności i że podwyższały Boską chwałę. Waga tych trzech naczyń — misa 130, czasza 70 i łyżka 10 syklów według sykla Świątynicy -- razem 210 syklów. Można zauważyć, że waga każdego naczynia w syklach była w liczbie dziesięć albo zawierająca tę liczbę wielokrotnie — 130, 70, 10. — To symbolizuje fakt, że były to ofiary tych, co ostatecznie byliby natury niższej niż Boska, ponieważ liczba dziesięć, lub liczby powstające z wielokrotnego ich pomnożenia, symbolizują natury niższe niż Boska. Ale ich suma, 210 — będąca liczbą wielokrotną składającą się tak z liczby 7 jak i 10, nasuwa myśl, że chociaż ich ofiarnicy będą ostatecznie niższej natury niż Boska, oni byli raz spłodzeni do Boskiej natury, jako nowe stworzenia, mając kiedyś korony wyznaczone im. Waga łyżki — 10 syklów, nasuwa myśl figuralną, że jej ofiarodawca posiada poczytalnie doskonałą moc ludzką; waga czaszy — 70 syklów, iloczyn liczby 7 i 10 nasuwa myśl figuralną, że Boskie Nowe Stworzenia w poczytalnie doskonałych ludzkich ciałach były jej ofiarodawcami : a waga misy — 130 syklów, liczba 130 jest sumą składającą się z liczb 70 i 60, ta ostatnia liczbą wielokrotną liczby 6, symbolem zła i niedoskonałości i liczby 10 symbolem ludzkiej natury. 60ym sposobem reprezentuje upadłą ludzką naturę, symbolicznie wyobraża, że osoby podpadające pod tę liczbę będą dwoistego umysłu (Jakub 1:8) i że osoby ofiarujące pozafiguralną misę, będą spłodzone z ducha. Z tego widzimy, że przez symboliczne aluzje ukryte w wagach tych naczyń, są pokazane główne szczegóły odnoszące się do Wielkiego Grona. Otóż innym jeszcze sposobem. Pan nam pokazuje, że Naasan i ci drudzy ksiąźta reprezentują wodzów, którzy utracili swoje korony. Srebrna misa i czasza w przeciwieństwie do złotej łyżki zdaje się także reprezentować myśl, że wartość nauk ku naprawie i zbijaniu była mniejsza w porównaniu z naukami o cnotach i obowiązkach dla celów Boskich.

(34) Pismo Święte podaje jeszcze, że misa i czasza były pełne pszennej mąki zagnieconej z oliwą na ofiarę śniedną (wiersz 13). Na innym miejscu mamy pokazane, że ofiara śniedna (jadalna) reprezentuje pochwałę przez ogłaszanie Planu Jehowy, które by Mu przyniosło zaszczyt przez wykazywanie Jego chwalebnej mocy, mądrości, sprawiedliwości i miłości — i cześć — usługiwania w Jego Planie. Tym więc sposobem ofiara śniedna Naasona przynie-

siona w misie i czaszy jest figurą na fakt, że nauki ku naprawie i ku zbijaniu, ustne lub piśmienne, przynosiły zaszczyt Bogu przez ich służenie Mu w krzewieniu tego szczególnego zarysu Planu Jego — Wieczerzy Pańskiej. — Pszenna mąka reprezentuje szczególność nauk pozafiguralnego Naasona: olej reprezentuje, że było to ofiarą nowych stworzeń, którzy przynajmniej pewną miarę ducha Pańskiego używali w swojej pracy. Jest nam powiedziane, że złota łyżka była pełna kadzidła. To kadzidło reprezentuje wyborne ludzkie siły pozafiguralnego Naasona, które były uważane za doskonałe przez zasługę Jezusa i które były użyte w obronie symbolicznego wyrozumienia Wieczerzy Pańskiej, która pobudzała do pobożności, a przez to rozwinęła cnoty przyjemne Bogu; ponieważ z Boskiego punktu zapatrywania, nowe stwożenia, które utraciły korony były do roku 1917-go zaliczane do ciała pozafiguralnego Aarona, jest jawnym, że ich ofiarowywanie w duchu i w Prawdzie było przez Chrystusa przyjemne Jehowie i zrodziło w nich pewien stopień cnót. zgodnie z ich nauczaniem i prowadzeniem się według tych nauk. Fakt, że Naason przyniósł te naczynia na korzyść złotego ołtarza dowodzi, że pozafiguralnym Naasonem musiał być nowe stworzenia służące sprawom nowych stworzeń ; ale że on nie był kapłanem dowodzi, że jego pozafigura składała się z utracjuszy koron — co jest jeszcze jednym dowodem, że ksiąźta są figurą na utracjuszy koron, a fakt, że te naczynia nie były miedziane, ale były ze srebra i złota, również dowodzi tę samą rzecz.

(35) Wiersze 15-17 podają nam ofiary bydła w trzech formach: ofiara palona, ofiara za grzech i ofiara spokojna. Jak nam Pastor nasz wskazał, ofiara palona (całopalenia) reprezentuje przyjęcie ofiary przez Jehowę; ofiara za grzech — pojednawczy charakter tej ofiary; a ofiara spokojna, obowiązki przymierza, które były na się przyjęte, a które były wypełnione przez ofiarę. Rozumieli], że młody cielec w ofierze całopalenia wyobraża naszego Pana, jako tego, którego zasługa czyni ofiarę przyjemną; baran przedstawia Kościół, jako ten, do którego ofiary byli załączeni i utracjusze koron przed rokiem 1917. a tym sposobem i Kościół jest środkiem, przez którego, ofiary utracjuszy koron są pożyteczne, albowiem są częścią jego własnej ofiary; baranek wyobraża utracjuszy koron, którzy przez zasługę Chrystusową zostali przyjęci i załączeni do Kościoła przez Jehowę. W pierwszym paragrafie tego artykułu wytłumaczyliśmy znaczenie kozła z kóz na ofiarę za grzech (wiersz 16). Wiersz 17 wymienia liczbę bydła ofiarowanych w ofierze spokojnej. Rozumiemy, że pozafigura tego jest jak następuje: przez zasługę Chrystusową (dwa woły) i z powodu włączenia ich do Kościoła (baranów pięć), jako cześć ofiary za grzech (kozłów pięć), ofiary utracjuszy koron są wypełnieniem ich ślubów poświęcenia (baranków rocznych pięć). A że baranek w ofierze całopalenia i w ofierze spokojnej był roczny, reprezentuje dojrzałość utracjuszy koron do pracy ofiarniczej, jaką wykonywali. W drugim paragrafie przedstawiliśmy ten fakt, iż ksiąźta przynoszący ofiarę za grzech udowadniają, że pewni ofiarnicy Wieku Ewangelji, a zatem nowe stworzenia, tracący swoje korony są przez ksiąźta przedstawieni. Ta sama myśl wypływa z faktu, że oni przynoszą ofiarę całopalenia ; ponieważ jedyna ofiara przyjemna Jehowie, składana podczas Wieku Ewangelji, jest ofiara (członków) Chrystusa. Tak też, ta sama konkluzja wypływa z faktu, że oni przynieśli ofiarę spokojną; ponieważ jedyne ofiarnicze przymierze uczynione i wypełnione podczas Wieku Ewangelji jest przez (członków) Chrystusa. — Ta sama myśl wypływa z faktu, że specjalne bydło w ofierze całopalenia i ofierze spokojnej jest figurą na nich, jako odrębnych od Jezusa i Kościoła. Tym sposobem znaleźliśmy siedm argumentów, które dowodzą, że ksiąźta reprezentują sekciarskich wodzów utracjuszy koron w obrazie na Wiek Ewangelji: (1) ofiarowali ofiarę za grzech; (2) ofiarowali naczynia, których waga w syklach była w liczbie 10 albo w jej wielokrotnych ilościach i wynosiła razem 210 syklów, a których osobne wagi i waga wszystkich razem reprezento-

wała ludzkie istoty spłodzone z ducha, którym była przypisana doskonałość oraz nowe stworzenia, lecz dwoistego umysłu: (3) ofiarowali złote i srebrne naczynia; (4) te naczynia należały do złotego ołtarza; (5) przynieśli ofiarę paloną; (6) przynieśli ofiarę spokojną; i (7) oni są reprezentowani w ofierze palnej i spokojnej przez bydlę osobne i różniące się od bydła, które przedstawiają Jezusa i Kościół.

(36) W poprzednich paragrafach zastanawialiśmy się nad szczegółami o misach, czasach, łyżkach, ich zawartościach i różnych ofiarach z bydła, danych nam pod uwagę w wierszach 12-17, a połączonych z ofiarami Naasona. W zastanawianiu się nad ofiarami tych drugich jedenastu ksiąg nie będzie potrzeba wchodzić w szczegóły, albowiem figura podaje te same rzeczy i w tych samych słowach, ponieważ one są, ogólnie mówiąc, takie same i w pozafiguralnych ofiarach. Różnica w pozafigurze zachodzi tylko pomiędzy dwunastoma doktrynami, na które pozafiguralni księżęta odpowiednio przedstawiali swoje poglądy. Każdy z nich ofiarował naprawienia (misy), zbijania błędu (czaszę) i instrukcje czyli ćwiczenia w sprawiedliwości (łyżki), różniące się od tych drugich jedenastu na tyle, na ile odnośna Prawda była przedstawioną przez każdego z pozafiguralnych ksiąg na inny przedmiot. Z tego więc powodu, w omawianiu ofiar tych drugich jedenastu ksiąg, opuścimy szczegóły o misach, czasach, łyżkach i różnych ofiarach bydła, odsyłając naszych czytelników do poprzednich paragrafów tego artykułu.

(37) Wiersz 18: Zauważmy, że każdy z figuralnych ksiąg ofiarował innego dnia. Te dni pozafiguralnie następują po sobie tylko między trzema pozafiguralnymi pokoleniami, z których każda z tych czterech grup się składa. Gdybyśmy próbowali ułożyć te dni tak, aby następowały w porządku czasowym, jeden po drugim według wszystkich pozafiguralnych pokoleń to wnet byśmy się znaleźli w niedającej się pogodzić ze sobą trudności. Np. Naasan, który ofiarował w dniu pierwszym jak to już widzieliśmy, reprezentuje utracjuszy koron, wodzów Presbyterjańskiego Kościoła, gdy zaś Elisur (wiersz 30) reprezentuje utracjuszy koron wodzów Grecko - katolickiego Kościoła. Pozafiguralny Naasan zaczął ofiarowywać około 1535 roku po Chrystusie, gdy zaś pozafiguralny Elisur zaczął ofiarowywać przed 250 rokiem po Chrystusie, pomimo faktu, że figura podaje, że Naasan złożył swoją ofiarę w dniu pierwszym, a Elisur w dniu czwartym. Natanael (w. 18) i Elijab (w. 24) reprezentują utracjuszy koron, pierwszy wodzów denominacji, która się nazywa Chrześcijanami, a drugi Kościołów wtórego Adwentu czyli adwentystów, Selumijel (w. 36) reprezentuje utracjuszy koron, wodzów Kościoła rzymsko - katolickiego a Elijasaf (w. 42) wodzów Kościoła Episkopalnego. Ci czterej ostatnio wspomniani pozafiguralni księżęta zaczęli ofiarowywać jak następuje: Natanael około roku 1815, Elijab około roku 1850, Selumijel około roku 400, a Elijasaf około roku 1550 po Chrystusie. Tym więc sposobem widzimy, że porządek czasowy składania ofiar jest podany w obrębie każdego pozafiguralnego obozu, ale nie między każdym obozem. Te uwagi muszą być zapamiętane, gdy się zastanawia nad porządkiem dni w figurze i pozafigurze. Pozafiguralny Naason, Natanael i Elijab, zaczynają stosunkowo ofiarowywać około lat 1535, 1815 i 1850, uważamy, że porządek czasowy jest kolejny w tym pozafiguralnym obozie: jak również to samo będziemy mogli zauważyć w tych trzech innych pozafiguralnych obozach.

(38) Doktryna, którą Bóg dał wiernym członkom denominacji, którą nazywamy Chrześcijanami, czyli Kościołem Uczni, jako jej szafarstwo, jest następująca: Jedność ludu Bożego uzasadniona na Biblii będącej jej jedynym wyznaniem wiary. Ta nauka była najpierw ogłoszoną przez Barton'a W. Stone w 1804 roku w stanie Kentucky, St. Zj. Tak jak nasz Pan zaczął dawać przez Zwingli'ego prawdę o Wieczerzy Pańskiej, w obronie której pozafiguralny Naason ofiarował nauki ku naprawieniu, zbijaniu i ćwiczeniu w sprawiedliwości, jako nauki odnoszących się

do specjalnej Prawdy Presbyterjańskiego Kościoła, reprezentowane przez odnośną misę, czaszę i łyżkę; tak też on zaczął dawać przez Barton'a W. Stone specjalną Prawdę na podstawie jedności ludu Bożego, w obronie której pozafiguralny Natanael ofiarował odpowiednie naprawienia, zbijania i ćwiczenia reprezentowane przez przyniesioną na ofiarę misę, czaszę i łyżkę. Ale tak jak do Zwingli'ego przyłączyli się inni Kapłani w przedstawianiu Prawdy o Wieczerzy Pańskiej tak samo i do Brata Stone przyłączyli się drudzy kapłani w przedstawianiu Prawdy o jedności ludu Bożego, będące podstawą Biblii ich jedynym uznaniem wiary.

(39) Najprzedniejszy między nimi był Tomasz Kampbell, ojciec Alexandra Kampbell'a, który był główną figurą (osobą) w pozafiguralnym Natanaelu, tak jak Kalwin był główną jednostką pozafiguralnego Naasona. Tomasz Kampbell w roku 1809 zapoczątkował w Zachodniej Pensylwanji (St. Zjedn.) ruch z tą samą nauką, jaką już od pięciu lat prowadził Barton W. Stone. Ale przez wiele lat obaj pracowali osobno, lecz żaden z nich nie wiedział, iż nauczali tej samej doktryny, aż dopiero później dowiedzieli się, że Duch Pański wprowadził ich do tej samej Prawdy. Każdy z osobna protestował piórem i ustnie przeciw sekciarstwu, każdy z osobna zaczął jako Presbyterjanin, ale tak jeden jak i drugi wnet odrzucił sekciarstwo i doktrynę absolutnego przeznaczenia. Każdy z osobna obstawał za tem, że jedność chrześcijan ma być na podstawie Biblii wolną od wszystkich elementów sekciarstwa; każdy z osobna wierzył w zanurzenie w wodzie przy chrzcie i każdy z osobna, nie wiedząc jeden o drugim, pracował wytrwale i skutecznie jako antysekiarciarz.

(40) Aleksander Kampbell był tym, który zamienił ten ruch Maluczkiego Stadka w sektę zwaną chrześcijanami czyli Kościołem Uczni. Tak jak Kalwin zepsuł ruch Zwingli'ego, tak Aleksander Kampbell był powodem zepsucia ruchu Stone'a i Kampbell'a. Ponieważ on wprowadził zanurzenie w wodzie na przebaczenie grzechów — chrzest Jana — i tygodniowe obchodzenie Wieczerzy Pańskiej, tak jak Kalwin wprowadził doktrynę absolutnego przeznaczenia i presbyterjanizmu do ruchu Zwingli'ego. Tym sposobem Aleksander Kampbell okazuje się być najprzedniejszym z wodzów utracjuszy koron reprezentowanych przez Natanaela (dar Boży) syna Sucharów (mały). Byli inni, którzy byli w pozafiguralnym Natanaelu, np. Samuel Rogers, Jan Smith, Tomasz Allen, Władysław Scott i Izaak Erret. Ci byli zawsze gotowi głosić doktrynę, że lud Boży jest jeden i że powinien połączyć się na podstawie Biblii ich jedynym wyznaniem wiary. Oni byli zawsze gotowi na formalne debaty w obronie tego stanowiska. Aleksander Kampbell był jednym z najzdolniejszych religijnych debaterów i oratorów dziewiętnastego stulecia. On nigdy nie był zwyciężony w debatach. Jego główne debaty były prowadzone z p. Owen. niedowiarkiem, na tle świadectw chrześcijanizmu. z biskupem rzymsko - katolickiego Kościoła Purcellem, na tle religji rzymsko - katolickiej i z księdzem Rice, presbyterjaninem, na tle Chrztu i jedności Kościoła. Za jego przykładem kaznodzieje z Kościoła Uczni, szukając za sposobnością debatowania, mianowicie na temat chrześcijańskiej jedności, zawsze wygrywali w debatach na ten przedmiot.

(41) Gdy zapamiętamy, że specjalna Prawda, którą nasz Pan powierzył denominacji zwanej chrześcijańską czyli Kościołowi Uczni, jest jedność ludu Bożego, która zasadza się na Piśmie św. jako ich jedynym wyznaniem wiary, to będziemy mogli lepiej zrozumieć, jak koronę tracącą wodzowie tego Kościoła — pozafiguralny Natanael — ofiarowali swoją pozafiguralną misę (naprawienia), czaszę (zbijania) i łyżkę (ćwiczenie w sprawiedliwości). Oni będąc nazwani symbolicznie Natanaelem — co znaczy dar Boży, nazwa ta zdaje się nasuwać myśl, że oni proponują pokój podzielonemu Chrześcijaństwu jako dar od Boga. Będąc symbolicznie nazwani Suchar (mały) zdaje się odnosić do faktu, że ich domaganie się jedności między ludem Bożym nie gruntują się na wielkich, lecz na małych warunkach, a mianowicie: przyjęcie Jezusa jako Zbawiciela, posłuszeństwo Jemu jako Panu i przyjęcie Biblii, za jedyne wyznanie wiary. Te wymagania porównane z wymaga-

niami takimi, jakie np. Papiestwo ogłasza za warunki jedności między ludem Bożym, są istotnie — Suchar — małemi.

(42) Pozafiguralna misa raczej półmisek (naprawa) jaką oni przynieśli, poprawiła mylnie postępowanie prawdziwej jedności między ludem Bożym. Ta pozafiguralna misa pokazała jakie jest zło w sekciarstwie i jak mogłoby być usunięte przez prawdziwą jedność ludu Bożego. Pokazała, że sekciarstwo podzieliło lud Boży, czyniąc go nieprzyjaznym, zazdrosnym, partyjnym, podłym, nikczemnym, samolubnym, ambitnym tylko częściowo owocnym w dobroci poddanym wodzom i denominacji i dlatego poddany wrogim atakom ze strony obcych. Pozafiguralna misa wykazywała, że to wszystko zło mogłoby być naprawione przez jedność między ludem Bożym; wykazywała również, że ludzkie wyznania są produktem wielkiej nieświadomości, zabobonów i zepsucia obyczajów, które prowadzą do niezgody, próżnej chwały, błędu, podziału, stronnictwa, zrywania braterskiej społeczności, nieprzyjmowania postępującego światła i osadzania się w bagnie reakcjonizmu. Dalej wykazała, że to wszystko z"o" mogłoby być usunięte gdyby Biblię przyjęto za jedyne wyznanie wiary, mając ufność, że gdy nadejdzie czas właściwy, Pan przez Swego Ducha otworzy tajemnicę w niej zawartą tym, co będą chodzili w świetle postępującym. W te i inne sposoby pozafiguralny Natanael ofiarował swoją misę, i jesteśmy pewni, że Bóg przez ręce Jezusa przyjął tę misę.

(43) Również pozafiguralna czasza—(nauki strofujące)—była ofiarowaną przez utracjuszy koron, to jest wodzów Chrześcijan czyli Kościoła Uczni. Stanowisko, odnoszące się do jedności ludu Bożego, oparte na ich przyjmowaniu Pisma świętego będącego ich jedynym wyznaniem wiary, było przeciwne poglądom wyznawanym przez wszystkie inne denominacje. W dodatku sprzeciwiano się poglądom grecko i rzymsko - katolików przyjmujących, że tradycje są źródłami wiary. A także sprzeciwiono się poglądom wyznań i praktyk wszystkich denominacji; bo wszystkie z nich miały wypisane wyznania wiary i karności. Nic więc dziwnego, że wszystkie wyznania atakowały pogląd Chrześcijan czyli Kościoła Uczni. Lecz utracjusze koron, wodzowie tej denominacji, atakowali na odwet argumenty używane na obronę przez inne wyznania, pokazując, że te wyznania są niczem więcej jak tylko korporacyjnymi regulami i przepisami oraz ludzkimi łańcuchami, które zakuwają (wiążą) tych, co je przyjmują do duchowej niewoli, a równocześnie zatrzymują ich wprost i odcinają od postępującej Prawdy przeciwnej ich wyznaniom. Oprócz tego wskazywali na fakt, że oni wszyscy naucałi błędów i podzielili dzieci Boże na nieprzyjacielskie obozy, a które powinny być złączone pod względem serca i głowy w jedność rodziny Bożej. W obronie własnego stanowiska dowodzili, że ich wyznanie pochodzi z Boskiego objawienia, dlatego jest nieomylnie, wystarczające, doskonałe i praktyczne. Ono wyklucza tylko tych, co Bóg wyklucza; a włącza tylko tych, których Bóg łączy. Ono daje wolność każdemu w rzeczach małej wagi, i nie czyni nikogo dyktatorem ani panem nad czyjąś wiarą. Ono zezwala na różnice według stopnia wiedzy we wszystkich. Hasłem tych wodzów utracjuszy koron było następujące wyrażenie: "O czym Pismo św. mówi, my mówimy; o czym Pismo św. milczy, my milczymy." — Zapewnie, że to jest bezpieczne postępowanie i jedynie zdolne doprowadzić lud Boży do jedności. Moc tego stanowiska leży w jego oparciu na Piśmie świętym; i to jest powodem dlatego ci debatorzy z Kościoła Uczni wychodzili zwycięsko z ich częstych sporów.

(44) Pozafiguralny Natanael przyniósł także w ofierze złotą łyżkę — (ćwiczenie w sprawiedliwości) wypływające z nauki Pisma świętego, że jedność ludu Bożego jest podstawą Biblii, jako ich jedynym wyznaniem. Wykazali oni, że jedność ludu Bożego jest konieczną, ażeby można przynieść jak największą chwałę Bogu. Wykazali, że tak jak rodzina złączona jest ciężą dla ojca, tak lud zoczony jest ciężą dla Boga. Wykazali, jaką to oddałyby cześć i podobałyby się Zbawcy, który w jednej z ostatnich swoich modlitw prosił Ojca o jedność ludu Bożego. Była to nauka, szczególnie w kierunku cnót działających w braterstwie chrześcijańskim, ponieważ omawiali punkty odnoszące się do ćwiczeń w sprawiedliwości. Wykazali, jak ta nauka pomagała braciom miłować się wzajemnie i powiększała równocześnie ich gorliwość. Wykazali, że ona przyczyniała się do długiej cierpliwości i wytrwałego znoszenia różnic małej wagi. Z naciskiem wykazywali jak ta pozafiguralna złotą łyżką czyniła człowieka tolerancyjnym tam, gdzie tolerancja by a cnotą, a nieugiętym tam, gdzie sta ość by a wymaganą. Oni dowiedli, że ta nauka była silną podporą łagodności, pokory, cichości, roztropności i grzeczności; a ponad wszystko twierdzili, że ten pogląd umożliwił każdemu z nich i wszystkim razem być prawdziwymi braćmi w Panu i zachowywać się jako tacy i to tak dalece, że mogli patrzeć jeden na drugiego, jak na nowe stworzenia, a nie zważać na cielesne różnice. Tym więc sposobem pozafiguralny Natanael ofiarował złotą łyżkę.

(45) Nie będziemy w tern miejscu omawiali pszennej mąki zagniecionej z oliwą, która była w misie i czaszy, ani też kadzidła wonnego w łyżce, gdyż znaczenie tych rzeczy, jest takie same na wszystkich dwunastu razach, a zatem jest tutaj takie same, jakie jest przedstawione przez Naasona., jak to już było wyjaśnione w

paragrafie 34-ym do którego odsyłamy naszych czytelników po szczegóły. Dla tej więc samej przyczyny nie będziemy przedstawiali znaczenia złota i srebra, z których były zrobione te trzy naczyńca, które przyniósł Natanael, ani ich wagi (par. 33), ani też ofiary palonej, ofiary za grzech i ofiary spokojnej, tak w samych sobie jak i w różnych bydłach z których one się składały (par. 35) Zastosowanie do ofiar Natanaela uwag podanych o tych rzeczach w łączności z ofiarami Naasona będzie wystarczającym, aby te punkty, odnoszące się do ofiar Natanaela mogły być jasnymi bez ponownego powtarzania ich tutaj.

(46) Tak jak w poprzednim paragrafie powiedzieliśmy, że nie będziemy omawiali przedmiotów ofiarowanych przez Natanaela, które już były omawiane przy określaniu ofiar pozafiguralnego Naasona, to samo chcemy nadmienić, odnośnie ofiar pozafiguralnego Elijaba, syna Helonowego, jak również odnośnie ofiar należących do innych książąt, to znaczy, że nie będziemy powtarzali już raz omawianych szczegółów.

(47) Ażeby lepiej ocenić ofiarę Elijaba, przypomnijmy sobie, że on reprezentuje utracjuszy koron, wodzów Adwentystów; bo pokolenie Zabulona (zamieszkiwanie) reprezentuje Wtórych Adwentystów, czyli Adwentystów jak to ich zwykle nabywają w skróceniu. Oni są pozafiguralnym Zabulonem (zamieszkiwaniem) ponieważ przypominamy sobie, że w Adwentyzmie pozafiguralny Eljasz i Elizeusz stali się oczyszczoną świątynią odłączoną od Wielkiego Babilonu, spodziewano się, że wierni nauczyciele, jako pozafiguralny Jakób (1 Moj. 30:19,20) zamieszkają do końca z Adwentystami; ponieważ dopiero w Adwentyzmie zostali oni świątynią odłączoną od Babilonu. Elijab znaczy **Bóg jest ojciec — życiodawca** — a Helon znaczy **mocny**. Ich wodzowie, utracjusze koron, jako gorliwi głosiciele, że Bóg jest życiodawca, który okaże Swoją Moc w łączności z Wtórem Przyjściem Chrystusowem, gdy wierzącym będzie dane życie przez Moc Bożą, są tym więc sposobem wskazani przez imię księcia, który jest ich figurą. Zatem widzimy, że Adwentyzm jako sekta daje nacisk na Moc Bożą w zmartwychwstaniu, podobnie jak Kalwinizm dawał nacisk na moc przez swoje hasło wszechwładzę w Boskim wyborze i na wzór Kambella dającego nacisk na moc, że tylko w Biblii jest Moc Boża na połączenie ludu Bożego w jedno. Zatem widzimy, że te trzy pokolenia na wschodzie przybytku, są figurą na te trzy denominacje, które szczególnie kładą nacisk na Moc Bożą jako Boski przymiot w ich wyznaniach.

(48) Ruch Wtórego Przyjścia, był zaczęty (Jakób spładzając Zabulona) przez Wilhelma. Millera, który najpierw był niewierzącym, ale przez badanie Biblii stał się Bogu wiernym. Około roku 1816-go zaczął badać prorocstwa i chronologję. Do roku 1825 wypracował on cały swój system chronologii prorockiej i doktryny w zupełności. Ale nie głosił wiele o tem, aż dopiero w roku 1829 i to na początku tylko przez prywatne i osobiste rozmowy! Pierwszy jego publiczny wykład o Wtórem Przyjściu był dany w pierwszą niedzielę sierpnia roku 1831 (Książka White'a. żywot Miller'a str. 80). Brat Miller kładł głównie nacisk na kilka rzeczy, szczególnie (1) na proroczą chronologję, (2) Wtóre Przyjście Chrystusa., i (3) Tysiącletnie panowanie świętych z Chrystusem po Wtórem Jego Przyjściu. Do końca swego życia (20go grudnia 1849) wierzył w nieśmiertelność duszy, w przytomność po śmierci i poza grobem, że sprawiedliwi idą po śmierci do wiecznej szczęśliwości, a źli na wieczne męki. Powrotu naszego Pana spodziewał się najpierw i to widzialnego w ciebie, około czasu pomiędzy marcem a październikiem w roku 1843, a potem gdy się to nie spełniło 22go października roku 1844 po swoim drugim zawodzie, wyznał pokornie i publicznie swoją pomyłkę, ale nie mógł wykazać, gdzie on się pomylił w swoich proroczych obliczeniach, które głównie były od marca 1844 roku, właściwie rozumiane; okres 1335 lat zaczął on liczyć 30 lat przed swoimi 1260 i 1290 letnimi okresami, które od około marca 1844 i nadal były dopiero właściwie rozpoczęte w 539 roku po Chrystusie. Przed marcem, 1844 on liczył je od 538 roku. Okres 2300 dni rozpoczyna: liczyć 457 roku przed Chr., a kończył 1243 po Ch. Zapewne, że nie rozumiał właściwie czasu, celu i sposobu Wtórego Przyjścia naszego Pana. Jednak jego chronologiczne okresy na ogół były właściwe, chociaż na niektóre ich części źle zastosował. Jego ruch był rzeczywiste ruchem według porządku Bożego i odpowiadał w równoległej dyspensacji do "prawdziwych Izraelczyków" i Mędrców przed i zaraz po narodzeniu się naszego Pana idących na spotkanie Mesjasza.

CZAS PROROCZY.

(49) Jaką specjalną doktrynę nasz Pan dał przez niego w łączności, z którą pozafiguralny Elijab ofiarował swoją pozafiguralną misę, czaszę i łyżkę z ich zawartościami i ofiarami za grzech, śniedną i spokojną? Uracjusze koron, Wodzowie Adwentyzmu kładli nacisk w sposób rozmaity na niektóre wyznawane przez nich doktryny. Większość z nich kładł a większy nacisk na śmiertelność ludzką, nieprzytomność umarłych i na zniszczenie niepoprawnych. Te doktryny nie mogły być tymi doktrynami w łączności, z którymi pozafiguralny Elijab ofiarował pozafiguralną misę, czaszę i

łyżkę, ponieważ brat Miller — jako część pozafiguralnego Jakóba zaczął ruch, który został zamieniony przez utracjuszy koron, Wodzów Adwentyzmu w sekte — nie wierzył w nie, przeto nie mógł je użyć w spładaniu ruchu Adwentyzmu. Ani doktryna o przed-tysiącletnim powrocie Chrystusa na ziemię nie mogła być tą doktryną za punkt swojej wiary. Ani też Sabatyzm (to jest przyjęcie soboty za dzień, odpoczynku zamiast niedzieli) którego większość Adwentystów, teraz przyjmuje, że nie mógł wcale być tą doktryną, bo brat Miller nigdy tego nie nauczał, ani też żaden z jego zwolenników przed rokiem 1846-tym. Z tych trzech rzeczy, na które on specjalnie dawał nacisk, jest tylko jedna, na którą żaden poprzedni ruch nie dawał specjalnego nacisku, a na którą utracić jusze koron, Wodzowie Adwentyzmu dawali, tj. na proroczą chronologię. Więc prorocza chronologia jest to nauka biblijna, przez którą brat Miller zaczął swój ruch — Jakób spładzający Zabulona. I fakty bezspornie dowodzą tego. Czas proroczy był tym specjalnym punktem, na który on kładł głównie nacisk, który pociągnął wielu zwolenników do jego ruchu i który był głównym przedmiotem strażów ze strony jego przeciwników. Tym więc sposobem fakta dowodzą, co było tą nauką biblijną powierzoną Adwentystom, jako ich specjalne szafarstwo w łączności z którą, pozafiguralny Elijab ofiarował pozafiguralną misę, czaszę i łyżkę — a był nią **czas proroczy**.

(50) Za czasów Millera powszechnie przeważała błędna chronologia, która była powodem, że on zaczął liczyć okresy 490 i 2300 dni, od polecenia danego Ezdraszowi, które było błędnie podawane na rok 457 przed Chr. To więc przyprowadziło go do roku 1843-go. Ta data (1843) była powodem, że dni Danielowe 1260 i 1290 zaczął najpierw liczyć od roku 538 po Chr., a potem od marca 1844 i nadal zaczął liczyć od roku 539 po Chr., co było właściwym. Ale chcąc, ażeby te okresy zakończyły się w roku 1843 (później w r. 1844), on zaczął 1335 dni Danielowych o 30 lat wcześniej, niż one miały być zaczęte. Nasz Pan dozwolił mu w ogólny sposób widzieć prawdę na te okresy czasu, oprócz tych 1335 dni. Nie był to jeszcze czas na to, aby je można było wyraźnie zrozumieć. I zamiast ganić go za jego nieakuratności, podziwiamy raczej ogólną prawdziwość jego poglądów na czas proroczy. On był na pewno przez Boga użytem i uznanem na onczas naczyniem dla prawdy na czasie, a jego jawna pokora ze względu na swoją pomyłkę, oraz jego nieustanną gorliwość w głoszeniu po roku 1844 o bliskości powrotu naszego Pana dowiodła, iż on był prawdziwym członkiem pozafiguralnego Jakóba i Eljasza. Fakt, że on dobrze nie rozumiał wszystkich szczegółów doktryny, którą używał w zapoczątkowaniu tego ruchu, który później został zamieniony na Adwentyzm nie dowodzi nic złego przeciw niemu, jak i równoległe fakta, wszystkich innych nie Apostolskich Braci pozafiguralnego Jakóba zapoczątkujących ruchy Maluczkiego Stadka nie dowodzą, aby miało być złem z powodu niezrozumienia wszystkich szczegółów odnoszących się do doktryny, które oni używali na zapoczątkowanie ich odnośnych ruchów. Np. Luter niewiedział różnicy między tymczasowem a ożywionem usprawiedliwieniem; Zwingli nie rozumiał, że chleb i wino także reprezentuje prawa życiowe i prawa do życia dla Kościoła itd. Albowiem ścieżka sprawiedliwych jest jako światłość jasna, która im dalej, tem jaśniejsi świeci aż do dnia doskonałego.

(51) Gdyśmy już zobaczyli, jaką jest ta doktryna, którą Bóg polecił Adwentystom do ich specjalnego szafarstwa, tj. czas proroczy połączony z Wtorem Przyjściem, przyjrzyjmy się teraz księciu pozafiguralnego Zabulona i jego ofiarom Adwentyzm został podzielony na około pół tuzina różnych sekt, z których wszystkie trzymały się mniej lub więcej ściśle proroczych poglądów brata Millera, chociaż gdy przyciśnięci przyznają jego pomyłkę. Ponadto bracia Maluczkiego Stadka, chwyciwszy się co do lat 1843 i 1844, około roku 1859 przepowiedzieli rok 1873, a gdy i ten rok nie spełnił ich przepowiedni, przenieśli czas powrotu naszego pana, na rok 1874 uzasadniając swoje poglądy na poglądach brata Miller'a, ale oprócz tego, oni zaczęli te 1335 dni od tego samego punktu co te drugie okresy tj. 1260 i 1290 dni, najpierw od roku 538, a potem 539 po Chr. Zwykle bywało, że ci nadal po roku 1874 spodziewali się, że Chrystus przyjdzie w sposób widzialny w ciebie, trzymając się czasowych okresów, odmawiali naznaczyć datę na ten wypadek. — Głównymi wodzami, utracjuszami koron czyli pozafiguralnym Elijabem, którzy trzymali się czasu obliczonego przez brata Miller'a byli Jozue Hines, najzdolniejszy jego pomocnik, który przez wiele lat pracował razem z Millerem, James i El-len White, Uriah Smith, Geo. Hores i Miles Grant. Ci, przeto, są najgłówniejszymi członkami pozafiguralnego Elijaba. Użytek, jaki oni zrobili od roku 1874 z czasowego prorocstwa **brata Millera**, nie jest na to, ażeby ustalić datę na Powrót naszego Pana, ale ażeby ważność tego powrotu przedstawić, gdyż oni mówią, że czasowe okresy już się wypełniły i że teraz jesteśmy w okresie oczekiwania, co do długości, którego przyznają się, że są w nieświadomości.

(52) Tak jak wszyscy inni wodzowie, utracić jusze koron ofiarowali misę, czaszę i łyżkę, tj. nauki naprawiające, zbijające i etyczne, tak i ci. Gdyż doktryna w łączności z którą oni ofiarują te nauki jest czas proroczy i możemy spodziewać się, że one wykażą, że czas proroczy połączony z nadzieją powrotu naszego Pana naprawia złe postępowanie i różne słabości, zbija ataki na ogólny czas proroczy w sprawach danych przez Brata Millera i pomaga ku dobremu życiu. Tym sposobem ich pozafiguralną misą, były ich nauki, napominania, itd., połączone z naukami czasu proroczego, które naprawiały niewłaściwe życie. — "Ta błogosławiona nadzieja" powrotu naszego Pana, trzymana w umyśle, zawsze pomagała ku bogobojności, gdy zaś zapominanie jej zawsze doprowadzało do ducha tego świata. Gdy te wielkie odstępstwo na początku Wieku usunęło nadzieję Kościoła w powrót naszego Pana, jako czas, w którym Kościół połączy się z Nim i będzie panował nad ziemią, a w zamian dało nadzieję nawrócenia świata i panowania nad nim tysiąc lat przed Jego powrotem, tern samem utorowało drogę do wielkiej światowości rozszerzającej się w Kościele. Ta błędna nadzieja obniżyła w jej zwolennikach poziom prawdziwego poświęcenia, które podczas panowania grzechu i samolubstwa znajdowało w porównaniu tylko niewielu czułych dusz, a uciekała się do metod i nauk, które podobały się światu. Z tej więc przyczyny powstało wiele fałszywych doktryn, hierarchicznych organizacyj, starannie opracowanych i okazałych obrządków i pompacyjnych ceremonij, oraz łatwości życia, przystosowane do pozyskania nieodrodnego ze świata. Wysilano się w kierunku zewnętrznych obrządków, czynów i nagród, co podobało się światu. Tłumy nawet zauważyły, że Kościół jest środkiem do popularności, bogactwa, stanowiska, promocji i władzy. Odtąd więc powstawały samolubne, światowe, błędne i grzeszne usiłowania, praktyki i największy blichtr i splendor w Kościele, światowa ta ambicja, mnogość, władza, popularność, wpływ, bogactwo, architektura, malatura, rzeźba i wspaniałość budynków kościelnych, oraz wywyższone stanowisko, z ich skutkami pychy, samo-wywyższenia, sporu, zazdrości, nienawiści, zemsty, okrucieństwa itp. rzeczy, wszędzie zajmowały miejsce, zamiast zapać się światu i rzeczy wyżej wspomnianych, wyrzeczenia się samego siebie, samoofiary i żywota napełnionego Duchem pierwotnych Uczni.

(53) Tego rodzaju duch światowy zawsze znamionował życie większości tych, którzy zaniechali "te błogosławioną nadzieję?", gdy zaś tam, gdzie ta "błogosławiona nadzieja" usuwała tę błędną nadzieję, że Kościół będzie panował bez naszego Pana przed Jego powrotem, tam i powyższe było usuwane. Kto będzie nadal próbował nawrócić tłumy przez obniżenie poziomu życia chrześcijańskiego do ich poziomu, jeżeli wierzy, że obecny czas nie jest postanowiony na nawrócenie świata, lecz na wybranie Kościoła z tymczasowem świadectwem o nadchodzącem Królestwie na świat? Kto, zrozumiałszy, że jest to jego wielkim zadaniem naśladować Jezusa w przygotowaniu siebie do prawdziwej pracy w Tysiącleciu, będzie się starał o światową popularność, bogactwa, stanowisko, honor, wpływ itp. rzeczy, będące przedmiotem jego ambicji? Czy on nie będzie wiedział, że one stoją w drodze do jego zwycięstwa i że ten, co ma tę nadzieję w sobie będzie się starał oczyszczać z tych wszystkich złych rzeczy, aby mógł być tak czystym jako Chrystus jest czystym? Czy pragnienie, by stać się zwycięzcą, nie będzie powodem do odrzucenia ducha złości, pychy, samowwyższenia, zazdrości, sporu, nienawiści, zemsty, itp. rzeczy wytworzonych przez warunki powstałe z fałszywej nadziei? Oczywiście, że tak! — I to jest właśnie pożytek, jaki wytworzył pozafiguralny Elijab o nadziei zbliżającego się powrotu naszego Pana, wypływający z nauk brata Miller'a o czasie proroczym połączonym z powrotem naszego Pana. A kto może powiedzieć, że ten naprawiający pożytek tej nauki nie był skuteczny dla tych, co go wzięli na siebie ku oczyszczeniu siebie od zła, jakie nauka o nawróceniu świata i panowaniu nad nim przed powrotem naszego Pana naniósł? Jeżeli przyjrzymy się życiu wiernych Adwentystów, to zobaczymy w nim dużo z tych cnót, które nam przypominają o pierwotnym Kościele szczególnie w jego duchu wyrzeczenia się świata i to jest zapewne powodem, daczego pozafiguralny Elijab kładł tak wielki nacisk na oczyszczający wpływ zbliżającej się błogosławionej nadziei. A przez wywieranie nacisku na oczyszczającą moc z powodu myśli o bliskości Wtorego Przyjścia i to w rozmaitych szczegółach i we właściwym duchu, pozafiguralny Elijab ofiarował pozafiguralną misę, pełną pozafiguralnej mąki zagnieconej z pozafiguralną oliwą.

(54) W podobny sposób ci, tracący koronę, wodzowie Adwentystów ofiarowali pozafiguralną czaszę — zbijania ataków przeciw proroczym okresom, jak to podane przez br. Millera. Ruch Millera pociągnął za sobą wielkie zainteresowanie w swoim czasie, a wielu nawet zdolnych ludzi stawali mu opozycje tak w sposób ustny (osobisty) jak i pisemny. — Między przeciwnikami jego byli profesorowie Howe, Poud, Bush, Huart, Chase i doktorzy Dowling, Jarvis, Hinton, Hamilton, Sincal, Kendzick. Różniąc się w swoich poglądach oni starali się w rozmaity sposób zbić jego poglądy na

proctwa podające czas połączony z Wtorem Przyjściem. Niektórzy z nich przeczyli temu, że te 2300, 1260, 1290 i 1335 dni reprezentowały lata. Pozafiguralny Elijab zbił ich zarzuty przy pomocy tych 70 tygodni, czyli 490 dni, aż do zakończenia wyłączonej łaski danej Izraelowi i przez udowodnienie, że hebrajskie słowo *chatach*, przetłumaczone "zamierzono" W proroctwie Dan. 9:24, znaczy "odcięte", tj. od tych 2300 dni. Niektórzy z nich twierdzili, że Danielowe czwarte królestwo (Dan. 7 i 8) znacząco podzielone greckie cesarstwo. To pozafiguralny Elijab zbił przez pokazanie, że większość faktów przeprowadzanych W proroctwie w rozdziałach u Dan. 7 i 8 o tem czwartym królestwie nie można było znaleźć wypełnienia w podzielonym cesarstwie greckim, ale wszystkie fakta można było znaleźć w cesarstwie rzymskim i jego podpałach. Niektórzy z jego przeciwników zastosowali ten "mały róg" do Antiochusa Epiphanesa, inni do władzy Mahometyńskiej. Pozafiguralny Elijab zbił te poglądy, dowodząc, że "mały róg" odnosi się do Papiestwa, Niektórzy z jego przeciwników podawali, że te 1230 i 1250 dni są dniami literalnymi i że odnoszą się do historii Antiochusa, Epiphanesa, i że 1250 dni z Objawienia odpowiadają tyłu dniom, literalnym w historii Nerona. Gdy jedni odmawiali naznaczenia czasu na rozpoczęcie się tych dni, to d:udzy naznaczali rok 605 po Chrystusie, jako datę dekretu Phocusa. Na tym punkcie pozafiguralny Elijab był najbliższy prawdy w obronie roku 538 po Chr., w którym to cesarz wschodni Justynian wydał rozkaz Belizarjuszowi swemu generałowi, aby zmusił Ostrogotów do zaniechania oblężenia Rzymu. Lecz rok 539 po Chr. jest właściwą datą, kiedy Belizarjusz zniszczył królestwo ostrogockie i tym sposobem uwolnił papieża od ich ucisku, pozostawiając mu wolność założenia swej własnej władzy we Włoszech. Co do daty Powrotu Chrystusa na ziemię brat Miller, ma się rozumieć mylił się i pozafiguralny Elijab musiał to przyznać i nie mógł podać zadawalniającego wytłumaczenia co do daty 1844 roku. Co do Przyjścia Pańskiego przed tysiącleciem wielu z jego przeciwników zwalczało go na korzyść nauki o przyjsciu Pańskim po tysiącleciu, lecz pozafiguralny Elijab zdolnie wykazał ich błąd i udowodnił z Pisma świętego naukę o Powrocie Pańskim przed tysiącleciem. Tym więc sposobem pozafiguralny Elijab okazał się skutecznym w kontrowersji wobec przeciwników Prawdy, według nauki podanej przez Br. Millera, a tak ofiarował pozafiguralną czaszę napełnioną pozafiguralną mąką zagniecioną z oliwą.

(55) Pozafiguralny Elijab także ofiarował swoją łyżkę napełnioną wonnem kadzidłem, ta łyżka reprezentuje ćwiczenia w sprawiedliwości, nauki etyczne, które koronę tracący uczniowie Adwentystów przedstawili w łączności z proroctwami czasowymi połączonymi z powrotem naszego Pana, jak to podane przez br. Millera. Tak jak ta doktryna o szybkim Powrocie naszego Pana, skłoniła tych, co ją przyjmowali, ku oczyszczeniu z grzechu, błędu, samolubstwa i świątowości, tak też ona służyła wierzącym do wyrobienia w nich cnót Ducha świętego. % tego powodu pozafiguralny Elijab zalecał ją jako błogosławioną nadzieję, której urzeczywistnienie znaczyło wybawienie i uwielbienie Kościoła i jego wieczne połączenie sio z Panem i jedni z drugimi. To, rozumie się, ożywiało nadzieję? Oni wskazywali na konieczność miłości ku Bogu, Panu Jezusowi, ku braciom, rodzajowi ludzkiemu, włączając i miłość dla nieprzyjaciół, jako niezbędną, by sio okazać zdolnym i mieć udział w urzeczywistnieniu tej nadziei; i ma się rozumieć, iż to zmierzało ku wyrobieniu miłości potrzebnej we wiernych. Oni wskazywali na konieczność trzymania tej nadziei w sercu jako sposób uzdolniający braci w cierpliwości wśród rozmaitych przeszkód w życiu codziennym, a to dopomagało do wyrobienia cierpliwości w tych co to przyjmowali. Oni krzewili tę nadzieję pomiędzy braćmi, ażeby uzdolnić ich uprawiania myśli dążących do przedsmaku niebios. Wskazując na drobnostkowość naszych obecnych cierpień, zaparcia, się samych siebie i samoofiary w porównaniu z tą chwałą, jaka będzie objawiona", pozafiguralny Elijab dał nauki, które pomogły braciom uprawiać ducha posłuszeństwa. Przez porównywanie tej błogosławionej nadziei z naszą maluczką drobnostką, oni dali nauki zmierzające do pokory. Gdy wskazywali, że Jezus przyjdzie jako Król i Pan, cni dali nauki zamierzone, na wyrobienie cichości. Przez porównywanie nicości obecnych i bezwartościowych ziemskich rzeczy, z materialnymi obecnymi przywilejami służby i nadzieją chwały, cni dali nauki zmierzające do wyrobienia gorliwości. Tym sposobem, gdy pozafiguralny Elijab wskazywał na różne zarzuty poselstwa, o bliskości Wtorego Przyjścia, były one w jego ręku, środkiem do ćwiczenia w sprawiedliwości, czyli, że były to nauki ważności pierwszorzędnej. Wiele pozafiguralnego wonnego kadzidła było w pozafiguralnej łyżce i ona rzeczywiście była ofiarowaną przez pozafiguralnego Elijabę.

(56) Nasze krótkie przestudjowanie ofiar pozafiguralnego Elijaba jest jeszcze jednym świadectwem, że właściwie zrozumieliśmy pozafiguralną ofiarę ksiąg Wieku Ewangelji; a jako takie, ono pokazuje nam jeszcze jeden rozdział w historii Kościoła, jak upo-

dobą się naszemu niebieskiemu Ojcu dać to figuralnie w 4ej Ks. Mojżesowej. Zapewne, iż radujemy się w tym blasku księżycowym, przyświecającym w tej symbolicznej nocy i dziękujemy Bogu jeszcze ze, jedno świadectwo więcej, że Pismo święte jest od Ducha Bożego Słowem natchnieniem.

Obyśmy mogli z tego badania nauczyć się i oceniać proroctwa Biblijne jako skarby duchowe i użyć tę błogosławioną nadzieję, jako środek do oczyszczenia nas od złego, a budowaniu nas w dobrem ku zbawieniu naszemu.

Beryańskie Pytania do powyższego

(1) Czem się odznacza 4 Ks. Moj. 7 roz.? Co ci dwanaście ksiąg reprezentują ogólnie i szczegółowo? Co za fakt często powtarzany w tym rozdziale dowodzi akuratności określenia pozafigury. Co wnioskujemy z tego faktu i że oni nie byli z kapłaństwa? i2) Jak możemy wytłumaczyć fakt, że pozafiguralni księżęta, będąc utracjuszami koron jednak uczestniczą w ofierze za grzech? Pod jakimi tylko warunkami są tacy odróżnieni od pozafiguralnego Aarona? Jaka myśl jest dowiedziona i zdaje się być właściwą, z punktu zapatrywania na obraz Wieku Ewangelji, przez przyniesienie przez tych ksiąg ofiary za grzech? Dlaczego? Aż do jakiego czasu byli utracjusze koron częściami pozafiguralnego Aarona? Co od tego czasu nastąpiło? W łączności z jaką pracą? Jakie cztery konkluzje wyciągamy z tych zastanowień? W krótkości daj akuratną definicję dwunastu pozafiguralnych ksiąg. (3) Daj kilka ilustracji tej myśli z figury i pozafigury. Wytłumacz, zgodnie z tą myślą, figurę i pozafigurę kłótni między Abrahamem i Lotem i ich pasterzami. Także kłótni między pasterzami Izaaka i Filistyńskimi. Podaj myśli zgodne co do figury studni. Daj kilka przykładów z historii Kościoła wyjaśniających tą pozafigurę. Dlaczego te figury odróżniają wiernych od tych drugich? Pod jakimi warunkami figury nie podają takiego odróżnienia? Daj przykład takiej figury. (4) Odnosnie kogo powinniśmy zrobić niektóre poprawki? Jak?, pomyłka była popełniona? Dlaczego ta poprawka jest potrzebna? Jak mamy myśleć o tych osobach co do ich stanowiska? (5) Co podaliśmy w poprzedniej części tego artykułu? Czym przedstawione w sposób ogólny przez rzeczy ofiarowane przez tych dwunastu ksiąg? Na co te ogólności przygotowały nas? Z jakich punktów zapatrywania badaliśmy pozafigurę 4 Ks. Moj. a z jakich nie badaliśmy. (6) Jak zastosowaliśmy (T. P. 1927 str. 78, par. 24) 4 Moj. 7:1? Jakie słowa były użyte na dowód tego zastosowania? Jakie pytania nasuwają się przez to zastosowanie? Do jakich trzech pozafiguralnych okresów stosują się wypadki z 4 Ks. Moj.? Co wymagają te trzy zastosowania? Czego dowodzą dwa z tych zastosowań? Dlaczego? Dlaczego zastosowanie do Epifanii nasuwa to drugie z tych dwóch pytań? (7) Co musimy zapamiętać, ażebyśmy mogli zauważyć zgodność dobrego nauczania Słowa Prawdy? Które to są trzy odróżnienia? Wyjaśnij każde z tych odróżnień. Daj dowód Pisma św. na pierwsze. (8) Wyjaśnij to drugie odróżnienie. Podaj i odpowiedz na pytanie dotyczące się tymczasowej części tego odróżnienia. Daj przykład. Czy Boskie przewidzenie zmusiło rzecz przewidzianą, by się stała taką? Co jest za różnica między Jego przewidzeniem i przewidzianym wypadkiem? Dlaczego jest właściwem mówić o Kościele w Epifanii, jako wystawiony indywidualnie? Kiedy Kościół będzie wystawiony niezmiennie i indywidualnie? Dlaczego? (9) Z powodu potrójnego odróżnienia jak możemy zastosować słowo: "w dzień którego dokończył Mojżesz i wystawił przybytek"? Jak mają te słowa być tłumaczone odnośnie Wieku Ewangelji? Kiedy się ten dzień rozpoczął, kiedy skończył? Co było uczynione tego dnia zanim pozafiguralni księżęta ofiarowali? Co jest pozafiguralną pomazania przybytku i poświęcenia go? Jak te dwie pozafigury były wykonane? Co jest pozafiguralną pomazania, każdego sprzętu i naczyń? Poświęcenia każdego sprzętu i naczyń? (10) Co znaczy ołtarz? Co jest pozafiguralną pomazania go? Jego poświęcenia? Pomazanie jego naczyń? Poświęcenia ich? (11) Co łączność między wierszem 1 a 2 pokazuje? Jak wypełniła się pozafiguralną tego? Jakie jest pozafiguralne pokrewieństwo ofiary tego rozdziału do pozafiguralnego liczenia w 4 Ks. Moj. roz. 1? Co jest reprezentowane przez ofiarowanie ksiąg? Jakiego charakteru nie były te ofiary a jakiego były? Jak mogła ta sama klasa ofiarowywać Azazelowi i Jehowie? Która część ich usług jest podana w tym rozdziale? (12) Co wiersz 3-ci określa? Na co jest figurą fakt, że oni przynieśli swoje ofiary przed Pana? Postawienie ich przed przybytkiem? Co wozy reprezentują? Daj cd wód z Pisma świętego co ogólnie jest pozafiguralnym wozów 4 Moj 7:3-8? Czego figurą są wozy przykryte? Czego obrazem są pociągowe zwierzęta — konie, osły i woły. Udowodnij odpowiedź. Na co jest obrazem przyprowadzenie woza przez dwóch ksiąg? A co przyprowadzenie przez każdego księżęcia jednego wołu? (13) Dlaczego definicja organizacji, albo nawet religijnych organizacji, nie jest dosyć wyszczególniająca na pozafiguralne wozy? Jakie są akuratne pozafigury wołów? Dlaczego? (14) Przeciw jakiej pomyłce musimy się strzedz odnośnie pozafiguralnych wołów? Dlaczego? Daj przykłady dowodzące, że sześć gatunków organizacji a nie sześć organiazcji są pozafiguralnymi sześciu wołów? Przeciw jakim pomyłkom powinniśmy się strzedz co się tyczy tych sześciu par wołów? Dlaczego? Daj przykłady, że sześciorakie konstytucje, albo czartery i sześciorakie regulaminy są pozafiguralnymi sześciu par wołów. Co byłoby pozafiguralną każdej pary wołów? (15) W zrozumieniu pozafigury co musimy pamiętać? Kiedy nie istniały a od kiedy istniały takie towa-

rzystwa? Jak ich praca była wykonywana zanim one weszły w istnienie? Jak skończony obraz przedstawia tę sprawę? Daj parę ilustracji w tym kierunku. Jacy wydawcy dzieł, nie będący towarzyszami, są jednak włączeni w tą pozafigurę? Daj parę przykładów. Kiedy nastąpił Towarzystwa wydawnicze czasopism? Kto jeszcze był włączony, a kto nie był w ten pozafigurálny wóz? (16) Co wiersze 4-8 określają? Co Jehowa rozkazał Mojżeszowi względem wozów fig. i pozafigura? Co reprezentuje rozkazanie dano Mojżeszowi względem Lewitów? A co według ich służby? Któрых Lewitów to ograniczyło — figura i pozafigura? Dla czego? Ile dostało się Gersonitom a ile Merarytom — figura i pozafigura? Dlaczego ta różnica w liczbie? (17) Jakie dwie rzeczy były pracą pozafigurálnych Gersonitów? Jaki był wynik tego ze względu na pozafigurálne wozy? Dlaczego oni potrzebowali tylko dwa poza-figurálne wozy? Który dostał się Lobnitom, a który Someitom? Kiedy te towarzystwa miały konstytucje, a kiedy czartery? Co akuratnie reprezentowały dwa woły do każdego waza? Jakiem pożytkiem były te pozafigurálne wozy? (18) Które to są te dwie klasy pozafigurálnych Merarytów i jaką pracę względnie wykonywali? Jakiego rodzaju była ich praca? Ile pozafigurálnych wozów przez to były im potrzebne? Dlaczego każdy wóz był potrzebny? Do czego była przystosowana każda pozafigurálna para wołów? (19) Co słowo Itamar znaczy? Jaka pozafigura jest wynioskowana prze:; to znaczenie? Kto stanowił Itamara podczas Wieku Ewangelji? Kto był figurą na gwiazdy okresów żęcia? Co jest reprezentowane przez Mojżesza dającego te wozy Lewitom przez Itamara? Podaj kilka przykładów, że nasz Pan czyni to przez pozafigurálne Itamara. (20) Co Kaatowie nie otrzymali? Dlaczego nie? Co to reprezentuje? Jakimi dwoma sposobami służył pozafigurálny Kaatowie według figury? Dlaczego oni nie mogą czynić swej pracy przez pozafigurálne wozy? Z jakich czterech klas składają się? Jaka jest praca każdej z tych klas? Jak oni pozafigurálnie niosą swój ciężar na ramieniach? Co jest figurą na ich współdziałanie? Jakimi dwoma sposobami oni pomagają jeden drugiemu? Daj przykłady. (21) Jaki charakter ma powyżej podane tłumaczenie? Co te zalety dodają do naszego wyrozumienia pozafigur 4 ks. Moj. na Wiek Ewangelji? Co one pokazują? Czego trzymaliśmy się w tych badaniach? Jaki był pierwszy skutek? Drugi skutek? Do czego to powinno nas pobudzić. (22) Co byłoby korzystnym uczynić na tern miejscu? Dlaczego? Co przedstawia 4 Moj. 1:1-17? 4 Moj. 1:18-43? 4 Moj. 1:47-54? Z jakich dwóch punktów zapatrywania są te dwanaście denominacji Chrześcijaństwa, figuralnie przedstawione w 4 Moj. w roz. 2? Podaj w streszczeniu pozafigurálne nauki 4 Ks. Moj. rozdziałów 1, 2 i 26'. (21) Co jest figuralnie przedstawione w 4 Moj. 3:1-4? 4 Moj. 3:5-4:49? Do ilu grup i subdywizji to się odnosi? Podaj w streszczeniu pozafigur 4 Moj. 1-4? Czego jest figurą 4 Moj. 5:1-10? 4 Moj. 5:11-31? 4 Moj. 6:1-27? 4 Moj. 7:1-9? 4 Moj. 7:10-89? W której jeszcze Księdze i w których rozdziałach są te same rzeczy omawiane? W krótkości streszcz cały pogląd. Co jest naszym następnym zadaniem? (24) Do jakiego ołtarza odnosi się wiersz 10? Dlaczego? Dlaczego nie do tego drugiego ołtarza? Jakie jest poprawne tłumaczenie wyrażenia podane, "przed ołtarzem" w wierszu 10? Dlaczego? Z jakiego punktu i w jakich czynnościach jest ołtarz figurą na Chrystusa? Co jego pomazanie reprezentuje? kiedy jego pozafigury się wypełniły z punktu zapatrywania tego rozdziału? Jak z punktu czasu i osób, pozafigurálne pomazanie i ofiarowanie z punktu zapatrywania tego rozdziału wypełniło się? Daj ilustracyjny przykład. Na co naczynia były ofiarowane — figura i pozafigura? (25) Co wiersz 11-ty przedstawia? Co to reprezentuje? Co jest reprezentowane przez dzień wyznaczony dla każdego księcia na złożenie ofiary? Jak te okresy Wieku Ewangelji równają się jeden z drugim? W jakim porządku jest czasem chronologiczna różnica między czasowym porządkiem figury a pozafigury? W których wierszach jest figuralny porządek podany? Jak możemy wytłumaczyć przyczynę odnoszącą się do tej różnicy? (26) Na co jest figurą Izrael w jego zorganizowanym stanie i przybytek? Co jest jeden z zamiarów Jehowy? Jak Jego przymioty były symbolizowane dla Kapłanów, Lewitów i Izraelitów? Jakie biblijne symbole są użyte na cztery główne przymioty Jehowy? Co rabini twierdzą c tych godłach w pokrewieństwa do czterech chorągwi czterech obozów Izraela? Czy to twierdzenie może być jasno udowodnione z Pisma świętego? Co jest rozumnym dowodem tego? Co jest zasadniczą myślą wyznaniową każdego z czterech obozów pozafigurálnego Izraela? Wymień te trzy denominacje w każdym z czterech pozafigurálnych obozów. Udowodnij zasadniczą myśl wyznaniową każdego obozu. Czego pozafigura są wyznania? Dlaczego? Co jest rozumnym wnioskować z tego? Który przymiot Boski najpierw zachwyca naturalnego człowieka? Na co to jest możliwe powodem? Czyje naczynia i ofiarnicze dary — figura, i pozafigura — są najpierw podane w tym rozdziale? (27) Co znaczą imiona: Naason, Aminadab i Juda? Kogo reprezentuje Naason? Jaki był pogląd Zwingliego na Wieczere Pańską? Jakie było pokrewieństwo tego poglądu do Prawdy? Kto najpierw zaczął tak nauczać, a kto wkrótce też tak nauczał? Którzy to byli głównymi przekręciicielami ruchu Zwingli'ego w sekte? Kto był najgłówniejszy z pomiędzy nich? Określ dwóch innych i wymień jeszcze trzech innych. (28) Jaka jest umysłowa zaleta kalwinistycznych teologów? W czym to jest znamionowane? Jak?, jest zaleta serca, kalwinistycznych teologów? Jak to jest wykazane? Jak są nazwane w Europie kościoły kalwinistyczne? A

63 jak w Brytanji i Ameryce? Kto jest figurą na nie? Co słowo Juda znaczy? Wytłumacz jego pozafigurálne zastosowanie. Jakie jest ich hasło przedstawiające podstawową zasadę ich doktrynalnego systemu? Dlaczego kalwinistycznym kościołom jest dane pierwsze miejsce w ich obozie? Jak to figura pokazuje? (29) Ile i jakie naczynia przyniósł Naason i drudzy księżęta na korzyść ołtarza? Jakie jeszcze podobieństwo było w ich ofierze? Co reprezentują misy, czasze i łyżki? Gdzie jest dodatkowy potwierdzający dowód dany na te pozafigury? Co oni nie ofiarowali a było utyte w świątyni? Jakie są dwa pozafigurálne powody na ich opuszczenie? Daj przykład na to Jak Kalwin i jego zwolennicy, podczas trzymania się Zwingliego symbolicznego i pamiątkowego wytłumaczenia Wieczery Pańskiej, przekreśli jej cel i skutek? Jaka reakcja nastąpiła później? (30) Jakie dwie myśli trzeba zapamiętać, które pomogą nam zrozumieć pozafigur ę ofiarowanych naczyń przez Naasona? Co jest pozafigurą? Do czego najpierw stosujemy tę myśl? Co misa reprezentuje? Jaki był pogląd Zwingli'ego o Wieczery Pańskiej? Czego on nie widział w symbolu spółczestnictwa? Co uczynili koronę tracący kalwinistyczni teologowie w ofiarowaniu pozafigurálnego misy? Przez jakie siedm głównych punktów nauk oni to uczynili? (31) Co reprezentowała czasza Naasona? Jakie kościoły szczególnie atakowały pozafigurálnego Naasona nauki o Wieczery Pańskiej? Przez które dwie doktryny? Jak postąpił sobie pozafigurálny Naason z tymi atakami? Gdzie są niektóre z tych argumentów podane? Porównaj zdanie Teraźniejszej Prawdy na ten przedmiot z pozafigurálnego Naasona. Co niektórzy z tej klasy uczynili z katolickimi i luteranskimi atakami? Przytocz na to z doświadczeń Bezego. (32) Co reprezentuje łyżka Naasona? Co katolicy i luteranie twierdzili co do skutków etycznych nauk pozafigurálnego Naasona o Wieczery Pańskiej? Jakimi dwoma sposobami on zbijał ich twierdzenie? Jak te nauki skłaniały się ku wyrobieniu miłości, wiary, nadziei, posłuszeństwa, pokory gorliwości i samo-ofiary? (3) Z czego były zrobione czasze i łyżki wszystkich ksiąg? Co złoto i srebro symbolizuje? Co to znaczy ze względu na misy, czaszy i łyżki pozafigurálnego Naasona? Ile ważyła każda misa, czasza i łyżka? Ile ważyły misa, czasza i łyżka razem? Co jest reprezentowane przez wagę każdego naczynia i tych trzech naczyń? Dlaczego? Co jest reprezentowane przez fakt, że ich waga razem jest liczbą wielokrotną liczby siedm i dziesięć? Co reprezentuje waga każdego naczynia? Co jest pozafigurą przeciwieństwa między srebrnemi i złotemi naczyniami? (34) Co zawierały w sobie misa i czasza? Na co to było ofiarowane? Co to znaczy ze względu na ofiarę śniedną pozafigurálnego Naasona? Co mąka reprezentuje? Co reprezentuje zagniecenie jej z, oliwą? Czego była pełną łyżka złota? Co to kadzido reprezentuje? Dlaczego ono było przyjemne Panu do r. 1917? Co ono uczyniło dla etycznych skutków symbolicznego wyrozumienia Wieczery Pańskiej i dla pozafigurálnego Naasona? Co jest udowodnione przez Naasona przyniesienie tych trzech naczyń do ołtarza? Przez te, że były złote i srebrne? (35) Co wiersze 15-17 podają? W ilu formach były ofiary zwierząt przyniesione? Co ofiary palone reprezentują? Ofiary za grzech? Ofiary spokojne? Co cielec, baranek i baran reprezentują w ofierze palonej? Woły, barany, kozły i baranki w ofierze spokojnej? Co reprezentuje, że baranek był roczny w ofierze palonej i ofierze spokojnej? Które siedm rzeczy dowodzą, że utracjusze koron wodzowie tych dwunastu denominacji są reprezentowani przez tych dwunastu ksiąg? Jak one tego dowodzą? (36) O czym zastanawialiśmy się w poprzednich paragrafach? Co nie będzie potrzeba czynić co do niektórych szczegółów od wierszu 19 i dalej? Dlaczego nie? W czym zachodzi różnica między temi dwanaście kompletami ofiar? Co uczynimy z powodu jednakich szczegółów? (37) Jaka była różnica w czasie ofiarowani, tych figuralnych ksiąg? Jak to się przedstawia w pozafigurze? Jak to się nie przedstawia w pozafigurze? Daj przykłady czasu kolejnego w pozafigurálnym obozie. Daj przykłady nie obejmujące żadnego czasu kolejnego co do różnych obozów. Dlaczego musimy te fakty pamiętać? (38) Co było specjalnem szafarstwem denominacji Chrześcijańskiej, czyli Kościoła Uczni? Kto pierwszy je ogłosił? Kiedy on to uczynił? Porównaj jego pracę z pracą Zwingli'ego i pozafigurálnego Natanaela z pracą pozafigurálnego Naasona. Kto przyłączył się do niego w tej pracy? (39) Kto był najprzedniejszą przyłączył się do tej pracy? Kto był jego synem? Ten ostatni działał w tym ruchu tak jak kto? Kiedy jego ojciec, zapoczątkował ten ruch? Jakie były pokrewieństwa ojca do Brata Stona'a? Które punkty mieli oni jednakie? (40) Kto przekreślił ten ruch w sekte? Jak'e nazwy ta sekta przyjęła? Co Kalwin uczynił z ruchem Zwingli'ego? Pod jakimi względami Kalwin i Aleksander Kampbell popełnili jednakowy błąd? Kto był najprzedniejszym członkiem pozafigurálnego Natanaela? Kto był jego słowni współpracownicy? Do czego oni byli zawsze gotowi? Pod jakimi względami był Aleksander Kampbell najzdolniejszy? Jakie były tematy jeo trzech głównych debatów? Z kim one były prowadzone? Jaki był ich skutek? (41) Co było specjalną prawdą poleconą Chrześcijańskiej denominacji czli Kościołowi Uczniów? Kto był pozafigurálnym Natanaelem? Jakie trzy rzeczy oni ofiarowali? Co było figurą na te rzeczy? Wytłumacz zastosowanie znaczenia Natanael i Suchar do koronę- tracących wodzów tej denominacji (42) Co misa pozafigurálnego Natanaela uczyniła? Przeciw jakim dwom złom ona świadczyła? Jakie było zło sekciarstwa, a jakie zło wyznań przeciw którym ona świadczyła? Jak ta pozafigurálna misa wskazała, że w jaki sposób zło może być usunięte? Co Bóg uczynił z tą pozafigurálną misą? (43) Jak.

pozafiguralny Natanael ofiarował swoją czasę? Jakie stanowisko zajmowano do poglądów dominacyjnych wyznań? Jakim dwóm poglądom ta pozafiguralna czasa sprzeciwiała się w dodatku? W jakich formach były denominacyjne poglądy ułożone? Co te denominacje uczyniły z poglądem pozafiguralnego Natanaela? Jak on zbił zło wyznań? Jak on bronił właściwego swego poglądu na ten przedmiot? Co było postępowaniem lub hasłem pozafiguralnego Natanaela? Jakiego rodzaju było ich postępowanie w tym względzie? W czym leży moc tego twierdzenia? Co ono dawało swym obrońcom w debacie? (44) Co było złotą łyżką pozafiguralnego Natanaela? Jak on wskazał, że ta nauka doprowadza do sprawiedliwości odnośnie: Boga? Chrystusa? Braci? Mianowicie jakie cnoty miała ona, wyrobić? (45) Które rzeczy nie będziemy omawiali na tem miejscu ani w późniejszych artykułach? Gdzie mamy udać się po szczegóły odnośnie tych rzeczy? (46) Co będziemy opuszczali w dalszych tłumaczeniach 4 Ks. Moj. roz. 7 i dlaczego? (47) Kogo Elijab, syn Helonów, reprezentuje? Która denominacja jest poza-figurą pokolenia Zebulonowego? Jak imię Zebulon nasuwa na myśl Adwentystów? Co znaczą słowa Zebulon i Helon? Co te imiona nasuwają na myśl odnośnie utracjuszków koron, wodzów Adwentystów? Jak moc okazuje się myślą środkową nauk tych trzech denominacji pozafiguralnie położonych na Wschodzie Przybytku? (48) Kto zapoczątkował ruch Wtórego Przyjścia? Przez kogo był ten ruch figurowany? W krótkości opowiedz o wcześniejszym życiu Millera? Na jakie trzy myśli on dawał szczególny nacisk? Co to był za błąd, którego trzymał się aż do śmierci? Co on uczynił ze swoją pomyłką? Kiedy on najpierw spodziewał się powrotu Pańskiego? Jaką datę naznaczył później? Jakie były jego poglądy na 1260, 1290, 1335 i 2300 dni? Na jakie trzy rzeczy dotyczące się Wtórego Przyjścia nie miał właściwego wyrozumienia? Jak można właściwie sądzić o jego głównych chronologicznych okresach. Za jaki mamy uważać ruch Millera? (49) Co za cztery doktryny, na które kładli nacisk różni Adwentyści Bóg nie powierzył bratu Millerowi? Dlaczego jeszcze dwie inne nie mogły być tą specjalną nauką jego ruchu? Która z trzech rzeczy, na które on dawał nacisk nie była głoszona z naciskiem przez żaden ruch poprzedni? Jaka nauka była powierzona Adwentystom? Kto złożył ofiarę w łączności z tą specjalną nauką? (50) Od którego wypadku brat Miller zaczął te 70 tygodni i te 2300 dni? Co wpłynęło na niego żeby to uczynić? Kiedy on zakończył te 2300 dni? Kiedy on zaczął swoje 1260, 1290 i 1335 dni? Co pobudziło go do tego? Jaką zaletę posiadało jego całe stanowisko? Co widocznie nie było prawdą w jego stanowisku? Dlaczego on nie mógł widzieć wszystkich punktów jasno? Jak powinniśmy nie zapatrywać się na niego, a jak zapatrywać? Jak powinniśmy uważać jego poselstwo i jego charakter jako sługi Pańskiego? Porównując jego nauki z naukami wszystkich innych reformatorów, jaki był charakter jego poglądów i jego specjalnej nauki? Daj dwie ilustracje. Jak powinniśmy zapatrywać się z punktu biblijnego na te wszystkie nauki? (51) Jaka doktryna była szczególnie polecana do szafarstwa Adwentystom? Ile mamy sekt Adwentystów? Co oni uczynili z okresami czasu Brata Millera? Co bracia Maluczkiego Stadka między nimi nauczyli się około 1859 roku? Co było powodem różniących się dat, 1373 i 1874? Jak oni przyszli do tej myśli? Co Adwentyści zwykle uczynili w naznaczaniu dat od 1874 roku? Dlaczego oni są ślepi na powrót naszego Pana jako począwszy się w 1374? Którzy byli główniejszymi członkami pozafiguralnego Elijaba? Jakiżytek oni odnieśli, a jaki nie odnieśli z okresów czasu br. Miller'a od roku 1874? Co za powód oni dają na to? Jak oni określają czas od 1874? Co oni przyznają o dacie Powrotu? (52) Jakie trzy rzeczy — we figurze i pozafigurze — ofiarował Elijab? Według tego, co one miały wykazać odnośnie czasu proroczego pouczonego z powrotem Pańskim? Co było ich pozafiguralną misją? Do czego było okazją zapomnienie, a do czego pamiętanie o powrocie Pańskim? Co było jednym z najpierwszych przekręcań wielkiego odstępstwa? Jaki był skutek z przyjęcia błędnej nadziei? Co to wprowadziło do Kościoła? Odtąd na co głównie był kładziony nacisk? Czemu Kościół stał się dla tłumów? Jaki był skutek tego? Jakże są niektóre bédne ideały i złe zalety, które z tego powstały? Jakże zalety i ideały z pierwotnego Kościoła zostały zastąpione przez te grzeszne ambicje? (53) Z czego te złe zalety zawsze wynikały? Co zawsze żywiło dobre zalety a usuwano fałszywą nadzieję? Dlaczego tak jest? Co prawdziwa nadzieja dokonywa w osobie, która ją trzyma? Z czego ona oczyszcza go? Jakiżytek zrobi: pozafiguralny Elijab z zbliżającej się nadziei jako pozafiguralnej misji? Jaki był skutek takiego nauczania? W czym życiu widzimy skutek takiej nauki? By osiągnąć skutek z takiego nauczania, co pozafiguralny Elijab uczynił? (54) Co reprezentuje czas Elijaba? Co pociągnął za sobą ruch Millera? Jak to podziało na niektórych uczonych? Którzy z tych uczonych byli najgłówniejszymi przeciwnikami ruchu Millera? Czy wszyscy atakowali te same rzeczy w po-

głędach Brata Millera? Dlaczego nie? Co niektórzy z nich nauczyli co do charakteru dni tych okresów czasu? Jakimi dwoma sposobami zbił pozafiguralny Elijab ten pogląd? Jakie były poglądy niektórych z nich co do czwartego królestwa z prorocтва Danielowego roz. 7 i 8? Jak pozafiguralny Elijab zbił te poglądy? Jak niektórzy zastosowali mały róg? Jak pozafiguralny Elijab zbił je? Jak niektórzy z nich zastosowali te 1260 i 1290 dni? Jak pozafiguralny Elijab zbił je? Która data była właściwą datą, od której oni zaczęli liczyć? Dlaczego? Co pozafiguralny Elijab był zmuszony podać co do nadziei połączonej z datą 1844 a nie podał? Co za błąd o powrocie Pańskim on wykazał i co za prawdę udowodnił? We wszystkich zbijaniach tych zarzutów czego on dokonał? (55) Co więcej pozafiguralny Elijab ofiarował? Na co ono jest figurą? W łączności z którą doktryną ona była ofiarowana? W dodatku do oczyszczającej pracy, jak "błogosławiona nadzieja" — poskutkowała? Wyjaśnij szczegółowo w każdym razie jak pozafiguralny Elijab użył tę naukę do pobudzenia nadziei, miłości, cierpliwości, myśli zmierzających ku niebu, posłuszeństwu, pokory, cichości i gorliwości. Co pozafiguralny Elijab tym sposobem ofiarował? (56) Czego nasze powyższe przestudiowanie tego artykułu dowodzi? Co ono objawia? Czego ono dowodzi, odnośnie do natchnionego Pisma świętego? Jak ono powinno wpłynąć na nas?

Pytanie: — Czy Młodociani święci przy końcu Tysiąclecia otrzymają spłodzenie z Ducha, aby otrzymali życie duchowe?

Odpowiedź: — Nasz Pan w Ewangelji Jana 3: 3-8 upewnia nas, że aby wejść do stanu niebieskiego potrzeba być spłodzonym z ducha. Jest to prawda, że uczynił tę wzmiankę dla Kościoła Wieku Ewangelji, lecz ta sama zasada musi być zastosowana do każdej zmiany z ludzkiej na duchową naturę. Jeżeli Starożytni i Młodociani święci mają stać się duchowymi istotami, muszą najpierw być spłodzeni do duchowej natury, a potem muszą być rozwinięci w charakterze, ażeby mogli być uzdolnieni do życia jako duchowe istoty. Dlatego zasada, którą Jezus podaje w Ewangelji Jana 3: 3-8, stosuje się do każdej jednostki na poziomie duchowym. To możemy zauważyć w wypadku Wielkiego Grona, choć jako jednostki nie byli spłodzeni do tej klasy, lecz do klasy Małżonki. Dlatego spodziewamy się, że Starożytni i Młodociani święci będą spłodzeni z Ducha, a to odbędzie się podczas tego krótkiego czasu przy końcu Tysiąclecia (Obj. 20: 3), prawdopodobnie bardzo rychło na początku tego krótkiego czasu. P. 1925, 128.

Dla Ogólnego Zainteresowania.

Przez omyłkę podróz pielgrzymka wydawcy do Polski była ogłoszona w Teraźniejszej Prawdzie z Maja na pewne daty miesiąca Czerwca, gdy zaś te daty powinny być na Lipiec. Prosimy dlatego zauważyć tę poprawkę. Daty są właściwe, lecz należą do Lipca, a nie do Czerwca. Bracia Polscy we Francji zauważcie, że wydawca odwiedzi braci Polskich w Lens 11 sierpnia, co nieumyślnie było opuszczone w Teraźniejszej Prawdzie z Maja.

Brat Schmidt odwiedzi polskich braci w Ameryce w czerwcu i lipcu: w Grand Rapids, Mich., 4 czerwca; White Cloud, Mich. 5 i 3; Michigan City, Ind., 7, 8; La Porte, Ind., 9; Chicago, 11., 10 i 11; Chicago Heights, 11., 12 i 13; South Chicago, 11., 14 i 15; Minneapolis, Minn., 17 i 18; Milwaukee, Wis., 20 i 21; Buffalo, N. Y., 24 i 25; Niagara Falls N. Y. 26 i 27; Syracuse, N. Y. 28 i 29; Schenectady, N. Y. 30; Springfield, Mass., 1 i 2 lipca; Chicopee, Mass. 3, 4; Spencer, Mass. 5, 6 i 7; Hartford, Conn. 8 i 9; Newark, N. J. 10, 11; Merchantville, N. J. 12, 13, 14; Philadelphia, Pa. 15 i 16; Pittsburgh, Pa. 17 i 13; Cleveland, Ohio 19 i 20; Lorain, Ohio 21; Toledo, O. 22; Detroit, Mich. 23.

Uprzejmie prosimy wszystkich braci o nadesłanie nam sprawozdania o Wieczery Pańskiej.

SPROSTOWANIE: W numerze marcowym w zawiadomieniu o dacie na wieczery Pańską, czwarte zdanie należy poprawić jak następuje: Nów księżycy najbliższy wiosennego porównania dnia z nocą przypada w Jeruzalemie około 4.21 rano, 26 marca, ponieważ czas Jeruzalemski jest 2 godziny 20 minut i 54 sekund naprzód od czasu w Greenwich, ponieważ Jeruzalem jest przy 35°, 13' i 30" wschodniej długości geograficznej, a czas posuwa się naprzód 4 minuty na każdy stopień długości geograficznej na wschód.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANJI

Niezależne Pismo Religijne — Dwumiesięcznik

Paweł S. L. Johnson, Wydawca i Redaktor

Będąc wolnym od wszystkich sekt, partji, organizacji i ludzkich wyznań wiary, lecz raczej przywiązaniem do Boga, tak jak rozumie Jego Słowo. Pismo to stoi w obronie „Prawdy Parousji” danej od Pana przez „wiernego sługę”, która jest fundamentem wszelkiego dalszego rozwijania się w Prawdzie; stoi także w obronie zarządzeń, czarteru i testamentu, które dał Pan przez „wiernego sługę”, aby wiały kontrolujące korporacje i towarzyszywa między ludem w Prawdzie; przedstawia i broni rozwijającą się Prawdę Epifanii, jako pokarm na czas słuszny dla wszystkich klas i grup Pańskiego ludu, tak jak Panu się podoba udzielić.

Dla bezpieczeństwa należy wysłać pieniądze ze Stanów Zjednoczonych przekazami ekspresowymi, bankowymi i pocztowymi. Z poza granicy Stanów Zjednoczonych tylko przekazami bankowymi.

Przy zmianie adresu prosimy nadesłać stary i nowy adres dla zaoszczędzenia naszego czasu i niepotrzebnych korespondencji. Prosimy także o danie pełnego adresu zaraz w nadglówce każdego listu. Kopja Teraźniejszej Prawdy będzie wysłana bezpłatnie dla proszących o to, czy dla siebie, czy dla innych, jeżeli nazwiska z adresami będą wysłane redakcji. "Teraźniejsza Prawda" bywa także wysłana bezpłatnie biednym z Pańskiego ludu, jeżeli poproszą, jak za czasów brata Russella. Prenumeraty i czas odnowienia takowych są uznane i podane na owijance każdego następnego egzemplarza. Pojedyncza kopja 25 centw, roczna prenumerata \$1.00 (5 złotych)